

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

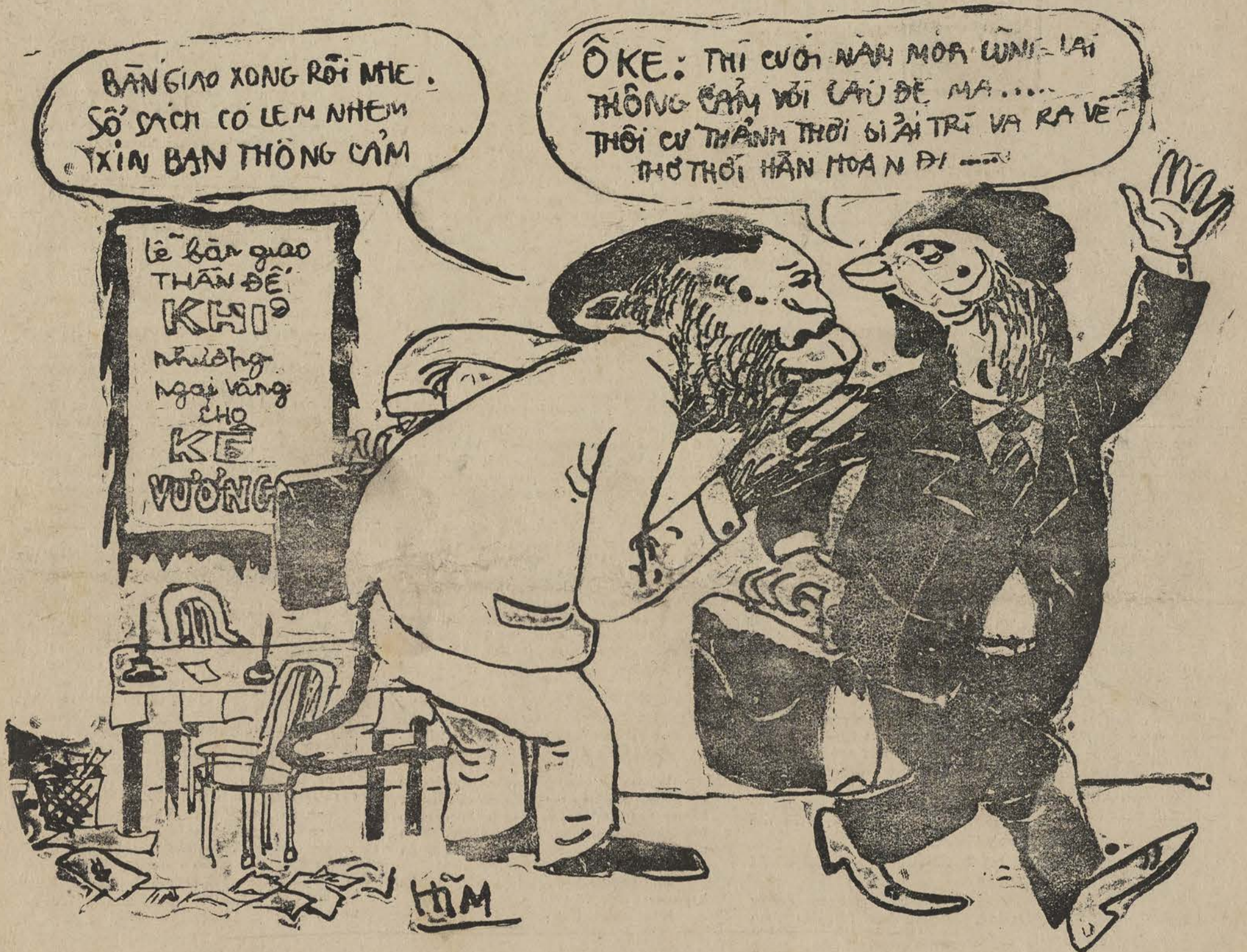
số khi
cuối năm

16 trang

15 TỈ

CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BÉP: MINH VỒ

— CUA TIỆM 54 VỒ TÀNH ỚNG NÓI 24.901

lời hứa của chủ tiệm

Bạn đọc thân mến,
 Những số Con Ong của thời hậu bị gậy đã tới tay bạn đọc. Khen: Bớt hung hăng, tế nhị. Chê: Nhứt chí khí, hèn, bị khóa mồm không dám sủa. Nhiều bạn giỏi: Không thèm đọc nữa, yếu bỏ mẹ đi ấy. Nhiều bạn đã bỏ Con Ong để trưng tư Con Ong thời tiền bị gậy. Nhân danh chủ tiệm Con Ong, tôi lấy làm một sự đau lòng vô cùng. Sự đau lòng trước tiên có tính cách nội bộ. Đó là cuộc trả chức chủ bút và cử triện của Thương Sinh. Nã Cầu bảo Thương Sinh từ chức vì cảm thấy viết hèn. Nhưng Thương

Sinh lại bảo vì ta tự khó với ta nên tốt nhất ta bỏ mẹ nó nghề viết trào phúng cho xong chuyện. Và, thế là có đảo chính... cục bộ. Ông Thương Sinh ông ấy ra giận giỗi và khí phách xằng lăm. Tôi hứa ra giềng. Con Ong sẽ nổ tung ống khói. Ông Thương Sinh đòi nổ ngay cơ. Tôi giảng nghĩa rằng thì là cuối năm, nổ cóc ai nghe vì nhân gian mãi lo chuyện tết. Ông ấy không chịu cứ phăng phăng áp lực tôi cái tổ nội các... Con Ong. Tôi đêch thích cái tổ liền tứt xuyết. Ông Thương Sinh hăm hăm bỏ đi. Bây giờ ông ấy đi bỏ ông ấy rồi. Ra

giềng chắc ông ấy lại mò về đối lập ra rít.

Vì:

Thưa bạn đọc thân mến,
 Tôi long trọng hứa hẹn từ số đầu năm con gà, Con Ong sẽ nổ đùng đùng. Rồi bị gậy thì bị gậy. Đêch cần, Chứ tế nhị, nhẹ nhàng, bay bướm lách tãi, xa xôi, bóng gió, như bị giờ, dề bạn đọc chửi bới, tôi quận cả dạ dày lẫn ruột non, ruột già. Một chủ tiệm đối lập không nên dề thực khách kêu ca nhưg món ăn ấm ở hội tề. Thực khách chán chán vịt tim rồi. Vàng, ra giềng tiệm Cou Ong sẽ bán

toàn xương bò, xương heo, xương chó. Gọi là đối lập khó nhá. Hay nhá xong thì gậy rặng. Vây, hời bạn đọc đã bỏ Con Ong mà đi ời! Xin nhớ ra giềng trở về, xem Con Ong vùng lên với phong độ hách xì xằng và thẳng ngọng của thời tiền gậy. Tôi xin hứa sẽ rất hung hăng với bất cứ những thẳng nào xét ra ăn hại đá nát, sẽ không sợ đũa nào sớt cả. Sẽ đối lập cho thiên hạ teo lét chim. Thẳng nào nói dối, cả nhà nó chết.

Chào chờ hung hăng
 MINH VỒ
 (Chủ tịch Hội Đười Ươi)

Trong họ ngoài làng

Kỳ này được không sáng lắm!

Năm hết, Tết đến, thiên hạ đua nhau đi sắm Tết rầm rầm. Thế mà mấy cậu «nôm» Con Ong vẫn chưa chịu buông tha, bắt mình phải đi một vòng thăm viếng trong họ ngoài làng cho phát phép. Ừ, đi thì đi. Người ta đi một chuyến đem về cả ngàn tấm lịch cỡ trường còn chẳng sợ nữa, hưởng chi mình...

Vì luật giang hồ đã có câu «kính lão đắc thọ», nên vừa leo lên chiếc xe cà-cô, kẻ hèn này vội vã phóng đến đường Nguyễn Văn Thịnh ra mắt Trần lão tiên bối. Nơi nơi thấy bậc tiền bối đang ngồi suy tư bên cạnh một cây đuốc cháy leo lét. Bền hỏi:

— Thưa tiên bối, tiên bối có điều chi lo lắng vậy?

Người chiến sĩ già ngàng đầu lên đáp:

— Ta đang buồn vì ngọn Đuốc của ta nó chẳng bùng cháy huy hoàng như thuở xưa.

— Chắc tại lần này Đuốc nhà ta gặp phải cơn đông phong lạnh lẽo, tiên bối ráng chờ đến mùa hạ xem sso!

— Chỉ lý! Chỉ lý!

— Còn cái giải Thanh Tâm đó, tiên bối có định cho tái xuất giang hồ, hay là cho nó về quê luôn.

— Ý đầu được! Ta còn đang chờ giá vàng hạ hơn chút nữa rồi mới đúc huy chương được chớ!

Trước khi bái biệt ra về, kẻ hèn này bỗng sực nhớ một điều:

— Đường như Lam tiểu muội đã được gia nhập môn phái của tiên bối?

— Phải. Mà các hạ có việc gì cần đến Lam cô nương không?

— Thưa không, chỉ xin góp một ý kiến thô thiên: Tiên bối thử cho Lam muội phóng ra một chương «chính khứa, gian thương nào đã liều mạng yêu tôi?» biết đâu chương phong đó chẳng giúp cho Đuốc nhà ta cháy bùng lên?

Ý kiến đó đã chẳng biết là hay, hay dở chỉ biết ra đến xe rồi vẫn còn thấy Trần tiên bối gật gù cái đầu...

CÂY MÙA XUÂN BỊ THUỐC KHAI QUANG?

Từ Nguyễn Văn Thịnh quẹo sang đường Tự Do đụng ngay phải Anh Hai. Cõi bộ anh

Hai có vẻ vội vã bận rộn. Nhưng cũng cứ níu lại hỏi:

— Sắp tết rồi, anh Hai đi đâu gấp vậy, chớ bà con hỏi thăm tí.

— À, tao phải vô dùng cơm với bác Giáo, rồi còn phải về liền kéo chị Hai tụi bay chờ cơm lâu, bà giận!

— Khoan đã hỏi anh một câu thôi. Cây Mùa Xuân của gia đình ký giả năm nay sao không thấy mọc hả anh? Hay là nói bị thuốc khai quang rồi?

— Đâu phải, Chỉ tại báo chí tụi bay hết trợ, khi không dịch tin điện ngoại quốc về cái vụ cái tờ chính phủ, làm tao mệt thấy mồ thì giờ đâu tao đi trồng cây mùa Xuân cho tụi bay?

Định hỏi thêm câu nữa, nhưng Anh Hai đã rờ xe đi tuốt luốt, bỏ mặc cho mình cô đơn hơn cả ông dân biểu họ Lý!

DỪ QUÂN MÈO RÚT LUI

Trở về đường Bo na, ghé qua thương xá Tax, lên viếng tờ báo của người Việt viết cho Mèo đọc «Saigon Đây Ly Nius». Ông chủ nhiệm đi vắng, chỉ có ông chủ bút họ Lê. Xin phép phóng vấn:

— Nói đại đi xuống sông xuống biển! Giả tí rồi đây Mèo rút đi, các đại ca có định tiếp tục ra báo nữa hay thôi!

— Vẫn ra như thường chứ. Còn làm lớn hơn bây giờ là khác, máy rotative, đề cạnh tranh với những tờ New York Times, Daly Mirror chứ!

— Nếu thế thì phải tăng cường các cây bút viết chữ Mèo đẹp hơn chữ Việt. Tôi đề nghị bốn báo nên thu dụng lại ông «cựu ký giả cựu Tổng Trưởng cựu con quan»

— Ấy, điều đó thì được ngay nếu ông muốn. Giống như cam ở nước ngọt này trông sang xừ khác lại bị chua, ông «ba cựu» ấy hỏi còn làm báo với tụi tôi cũng dễ thương lắm, chẳng qua vì ông ngồi phải cái ghế Tổng Trưởng nên ông mới mắc bệnh điên đó thôi. Bọn tôi hi vọng một ngày kia ông trở về làm báo với tụi mình ông sẽ hết điên, và may ra giúp ích cho xã hội.

VỜ MỘNG BA LÊ

Vừa ra đến cửa tòa báo này, bỗng bị một tên gày gò đeo kính trắng đâm xăm vào mình. Định vắng tục thì nhận ngay ra là Nguyễn Mộng Hùng, kẻ đã được bản tin nhà nước mô tả là «phóng viên sẵn tin duy nhất được đi Ba Lê». Hỏi:

— Chú mày chạy ra máy bay đi Ba Lê hay sao mà vội thế?

Hắn chời dầy dầy:

Trong mục này, tôi được giao cho việc viết đây một cột Thôi thì cũng phải viết cho đủ. Tất cả những chuyện lớn nhỏ trong họ ngoài làng thì năm tháng kia viết hết rồi. Đành phải ghi những chuyện lớn, chuyện nhỏ quanh bàn la de.

Những buổi trưa, chúng tôi thường có thói quen gặp nhau tại một quán cóc bên cạnh tòa soạn Nhật báo Tia Sáng. Buổi trưa hôm nay, chúng tôi hùn nhau được một ngàn đồng bạc, mua hơn mười cặp vé số, chia làm bốn thẳng: Thanh Nam, Ngộ Ty, Sĩ Trung và tôi Thanh Nam:

— Chỉ mong trúng được hai chục ngàn xài Tết.

Ngộ Ty:

— Tao vốn làm biếng dò số vì làm công việc ấy, nhức tim lắm. Mua như thế này thẳng nào mà trúng số thì là tao cũng trúng số. Mua số mà không phải dò số đó cũng là một việc sướng nhất trên đời.

Sĩ Trung:

— Tao mà trúng số thì bao nhiêu gà tao mua hết. Hiện giờ tao đã có tới... hai chục con.

Tôi thì không có ý kiến... Vì rằng tôi biết cái số tôi là cái số ăn may. Đồng tiền phải kiếm bằng mồ hôi, bằng nước mắt. Ít khi nào gặp may mắn. Tôi được chia hơn mười tấm giấy

số, chẳng qua chỉ là một sự giúp vui.

Tối lúc bắt đầu uống trà, Đồ gàn bao giờ cũng khuyên anh em là uống ít chứ. Chuyện đó cũng được coi là chuyện lạ. Nhưng với anh em thì đã quen với câu nói đó rồi. Khuyên uống ít, nhưng anh em uống ly nào là Đồ gàn theo ly đó, ít khi nào rượu đã rót vào ly rồi, mà lại chê không uống.

Buổi tối thứ sáu, anh em nhậu ở nhà Sĩ Trung, Đồ gàn Thanh Nam đã tuyên bố trước khi ngồi vào bàn:

— Hôm nay tao không uống...

Nhưng rồi kết quả là thẳng cu Sĩ Trung phải sai con chạy đi công thêm 1 thẳng Johnnie đi bộ nữa...

Bây giờ cũng thế. Lúc nào Thanh Nam cũng bị ám ảnh cái năm bị thâm vừa qua. Bị đau một trận gần mặc sơ mi gỗ. Mấy anh «toubib» cấm Thanh Nam uống rượu. Về đến các tờ báo thì các tiêu thuyết trang trong bị thay thế mà tiền lại cạn nhãn.

Tôi mới sanh thêm một đứa con gái, nên chúng nó đang nói chuyện, những thẳng viết độc ác, chỉ toàn đề con gái. Tôi cãi:

— Thằng củ khoai mì Ngọc Linh, hiền lành như củ khoai mì, sao lại cũng chỉ để con gái?

Sĩ Trung cũng phụ họa:

— Tao có bao giờ viết độc ác gì đâu mà tới sáu đứa con gái với một thằng cu độc

— Đâu có. Cái vụ đó hồng kiều rồi đại ca chưa biết sao?

— Biết. nhưng ta hỏi thật mi, mi định sang Ba Lê làm cái thá gì?

— Đi săn tin.

— Săn tin liệu có địch lại bọn AFP, UPI, VOA không?

— Đã biết là thua rồi nhưng cũng muốn ráng một phen.

— Thế chú có định đi «trả thù dân tộc» hay là xuống Monaco thi tài «điểm cờ bịch» không?

— Đành em mầu đậu xin sức mấy!

— Thế thì chú mày ở nhà là hợp vệ sinh rồi, còn phàn nàn cái nổi gì!

ÂM THỊNH DƯƠNG SUY

Về đến bên xe ô tô buýt thấy ba chữ Sai Gòn Mới to to bố, liền nhào lên thăm bà chị Bút Chà. Bất gặp bà chị đang ôm một Búp Bê khi vào lòng ra chiều âu yếm lắm. Bên khép nép hỏi:

— Sao bà chị cưng con Khi đó quá vậy?

— Không cưng sao được. Tôi cố ăn nên làm ra cũng là nhờ Khi cả đây. Năm xưa nhờ Khi Cà Mau mà tôi cất được nhà cao cửa rộng, còn năm Mậu Thân này thì tôi được tái xuất giang hồ, Khi không là ân nhân của tôi sao?

— Phải, bà chị sướng thật. Xuân này bà chị năm chính inh trên khắp các sập báo, nào là Tây Cống Mới, nào là Đàn bà Ngày Mới, Đàn Bà biển diễn đờn, tặng thêm một lộ lịch to bằng cái mặt. Vài tháng nữa, chắc là bà chị đếm bạc mệt.

— Chứ sao, Bà Vũ năn đã nói rằng còn lâu mới hết thời kỳ «âm thịnh dương suy» mà!

Từ già bà Bút chà xuống đường Phát Diệm định lên gặp bốn báo chủ nhiệm Tia Sáng, nhưng ông lại không có mặt ở Tòa soạn, nghe nói ông đang bận đi coi lại giá xe Honda xem tại sao từ 37 ngàn nó lại tụt xuống còn 25? Hỏi đến ông giám đốc Hồng Sơn, ông này cũng đã tềch đi Phú lãng Sa mất rồi. Chạy xuống quán cóc của Á Múi Hương, gặp ngay đồng chủ văn võ bá quan Ngộ Ty, Thanh Nam, Sĩ Trung, Quốc Phụng, Kiên Giang v.v. Lại có cả Dê Húc Càn nữa. Hỏi:

— Đi đâu thế. Sức Voi?

— Đi thăm trong họ ngoài làng.

— Thôi khỏi. Để chiều tao đi một hợ cho ở đây uống rượu với anh em đã.

Vì thế mà cuộc viếng thăm tất niên của kẻ hèn này đã bị chấm dứt ngang xuong, tở trời...

sinh hoạt trong làng

nhút. Truyện của tao viết còn được đem phóng tác làm tuồng cải lương, thì nhất định là phải đủ các tiết mục thông tin, văn nghệ, giáo dục rồi...

Thanh Nam ngồi hút thuốc, thở khói như ống khói tàu thủy:

— Tao thì lại chỉ thích đề toàn con gái. Tao đã đề dành sẵn ba cái tên con gái là Ân Ngộ và Ý. Ba cái thú đó là lạc thú ở trên đời. Đứa con gái đầu của tao là Hồng Ân. Rồi sẽ lần lượt đặt đến tên Hồng Ngộ và Hồng Ý. Ân Ngộ và Ý, đọc theo giọng Mèo không bỏ dấu là Ân Ngộ và Ý đấy.

Bàn la de, càng ngày càng đông người... Vì ở tòa soạn này có Trương Hồng Sơn, một nhà báo nhẹ ký và nặng túi, ít thích thấy anh em nhà báo nào thất nghiệp. Bởi vậy, cứ khi nào không có việc làm, là anh em tới

(Xem tiếp trang 16)

trạng dớp sở khi

Thưa, cái NĂM BỬ DŨ,
Dân chúng nước Đại Ngu,
Đời vui hơn là Tết!
Ồi sung sướng bỏ bu!

Đâu năm ông Cộng đến
Quân ông đông như kiến,
Ông bắn phá lung tung,
Súng thay pháo thật tiện!

Dân nếm mùi giặc pha,
Được cháy xóm cháy nhà,
Được bị thương, được chết,
Được đau khổ bỏ cha!

Có thằng hăng triệu bạc,
Thường khinh người như rác,
Bỗng nhiên trắng hai tay,
Nó nếu trông muốn đập!

Có thằng đại ích kỷ,
Ăn no ngủ rất kỹ,
Cách miệng đại chuyên môn,
Giặc đến khóc âm ỹ!

Giặc đi bỗng xuất ra,
Đoàn thể nhiều như gà,
Họ cứu cò cứu cóc,
Họ phét lác ba hoa!

Kiến nghị rồi kiến nghị,
Tuyên bố kêu o ó,
Ồi nghe mà mê ly,
Thơm như mùi chả chó!

Rồi cứu trợ thật hăng,
Cứu đây túi nhiều thăng,
Ăn hột no phình bụng,
Trời ơi, Trời biết chăng?

Rồi phong trào « Rải Độc »,
Thế giới một lũ ngốc,
Quý vị giáo dục họ,
Họ ngu cần phải học!

Năm Châu phục lãn bò,
Quý vị thật hay ho,
Đi nhiều đâm bại thân,
Đi giải nhiều ra trò!

Bại thân còn đi nữa,
Nhọc phờ râu chính khứa,
Tinh hoa nước Đại Ngu,
Thương dân như vợ chửa!

Ông bật lửa Rông-Sông,
Ngung oanh tạc cái đùng,
Ông già toan bờ lỗ,
Nhưng câu chuyện không xong!

Việt Nam SAY NO GOOD
Sao lại VERY đụt
Việt Nam cương quyết mà,
THEY ARE NOT « cực... c »!

Rồi hội nghị Ba Lê,
Chuyện cái bàn vui ghê,
Trăm ông nghìn ý kiến,
Đề ngồng bàn cà kê!

Rốt cuộc nó tròn tít,
Tròn hơn cái trứng vịt,
Vịt thật thì chán đời,
Hòa Bình, ni mù tít!

Mức sống theo phi thuyền,
Nhiều thăng muốn tu tiên,
Nhiều thăng được đòi rách,
Nhiều thăng được phát điên!

Nhiều thăng được mất vợ,
Nhiều thăng con đi ở,
Nghèo quá biết làm sao?
Chả lẽ lại thất cở?

Văn sĩ mọc lên nhiều,
Làng văn khá tiêu điều,
Bim bim che Tùng Bách,
Khèng khèng một lũ tiêu!

Làng báo bị dịch hạch,
Nhiều thăng rầy đành đạc,
Bất đắc kỳ tử rồi!
Chết mà bụng âm ách!

Văn văn và văn văn...
Còn những chuyện lằng nhằng,
Sợ trời nghe sót ruột,
Đến đây xin cúp ngang.

Lập bộ kính đệ Ngọc Hoàng,
Thần xin tóm tắt vài hàng dâng lên,
Kính cần xin lượng trên xoi xét,
Trong cái năm Con Khèc vừa qua.
Việt Nam bị sưng bỏ bà,
Đú mũi nhà cháy giặc pha cả rồi,
Đã mấy chục năm trời đặng đặng,
Bao máu đào xương trắng oan
khiên!

Xác xơ tang tóc hai miền,
Lời than tiếng khóc vang lên ngàn
đời!

Stop lại, trời ơi ngưng lại,
Thần Chiến Tranh truyền phải về
ngay,

Cho dân nước Đại Ngu này
Hòa bình được sống những ngày
Thuần Nghiêu.

Bài
TÁO
(Trạng dớp tá tả)

NÓI LAO MÀ CHƠI

(tiếp theo trang 13)

thấy cả lũ cãi nhau mãi chẳng đi đến kết luận nào, Súc Voi bực mình mình bèn phóng ngựa lại sơn động của Huỳnh lão sư tổ, chủ nhân Lệnh Xé Nai, tức là tờ báo đã vung ra cái tin quái ác trên kia. Hồi sư tổ, sư tổ chỉ cười hề hề:

— Chính mỗ cũng hông biết là ai. Tin đó của người ta gọi là thông tin đến cho mỗ biết vậy thôi.

— Không được. Ông gây cho võ lâm thối mất thể là nguy hại lắm, có ngày các môn phái kéo tới chất vấn ông, rồi ông tính sao?

Huỳnh lão sư tổ gạt gù:

— Đành vậy chứ biết sao. Có đứa nó còn nói đó là của mỗ nữa kia. Nhưng toa thấy đây, sơn động của mỗ làm gì có em nào là MT, đâu?

Mãi rồi, Sư tổ cũng phải nhắc tờ lờphôn lên gọi đi đâu không biết, chỉ biết trò truyện ậm ừ một hồi, Sư tổ buồn máy, nhún vai:

— Họ bảo lúc này thiên cơ bất khả lậu. Để chờ hạ hồi phân giải.

Thế đấy, rốt cuộc mọi chuyện trên cõi đời này rồi cũng đành phải hạ hồi phân giải... wait and see!

YÊU SÁU CÂU ĐỀ MẮT TU BIN TRỌN KIẾP

Thưa xưa, ở Đại Ngu có kẻ tên là Tô được phái sang Tây Vực du thuyết. Vốn tính trai lơ, Tô Tần dù đi tới sứ mạng trọng đại cũng cố tìm cách cho người tình của mình là Á Đào nương đi theo để sờn ấm lòng nhau

chẳng tết thì đừng

Súng vườn nô, kệ cha thời gian. Thời gian vườn bước đều bước kệ tía súng nô. Bởi thế chỉ còn dăm bữa nửa là con gà đã bắt đầu gáy te te báo hiệu một năm mới mang cái marqne mới con gà Con kê—hoặc đầu văn chương chữ nghĩa là Kỳ Dậu. Đến ngày hôm nay, trên tất cả các sạp báo nơi đầu đường xó chợ của Đồ Thành Saigon Chợ lớn đã có hàng giấy báo Xuân mang đủ màu sắc. Tôi vườn thấy 91 phầa trăm ngoài bìa đều in hình những người đẹp. Người văn đầu vườn là em bé họ Thâm. Thâm thủy Hầm. Trời sinh ra ThâmThủy Hầm để chụp hình làm bìa báo Xuân. Nói đại, đồ xuống sông xuống biển « nếu không có em » chắc sẽ không có báo Xuân?

Báo xuân đã được ấn định chung gây phát hành đàng hoàng nhưng ấn định ngày tháng để mà chơi thời dếch có ai thêm áp dụng đúng luật. Báo vẫn phát hành theo luật giang hồ Giao Chi là xé rào — Một tờ xuất hiện đột ngột ngoác ngoác buồn tênh là giai phẩm con Gà Trống, rồi thì tới trưa tới chiều a lẽ hấp người ta thấy dã mặt. Tôi xé rào, nó xé rào, tùng bị li chúng ta cùng xé rào. Có chết ai đâu, có tờ nào bị phú lít cho xe cây hốt về phú de đầu Thế là huề cả làng. Chả luật thì đừng. Vui về cả.

Có những tờ lấy làm hách dịch khôngthềm lấy một đồng quảng cáo với dã tâm phục vụ độc giả tới mức tối đa, nhưng lại có báo lại thăng tay khai thác quảng cáo như khai thác mỏ vàng, cứ hằng tá kỹ sư quảng cáo đi « cóc » các cơ quan nhà nước. Mấy ông nhà Hát lớn, mấy công ty, mấy đại công kỹ nghệ, mấy hãng xưởng có máu mặt đều phải lòi tí

(xem tiếp trang 16)

giữa khung cảnh tuyết băng lạnh giá. Tuy nhiên, muốn cho công tư hoà điệu, Tô Tần đã ngầm vận động cho Á Đào Vương được đem theo một bầy ca vũ, nói là để ru ngủ và lung lạc các tay thuyết khách của đối phương.

Chuyến ấy, Á Đào Vương sang Tây Vực thăm dò đường đất trước khi đưa bầy ca vũ tới trở tài. Tô Tần mới xa nàng có vài tuần nhưng nhớ nhung khôn xiết, tưởng đâu đã

vài thế kỷ, nên vừa gặp lại nhau, nhà thuyết khách hào hoa vội vã thân chinh đánh cò xe mười sáu ngựa đưa nàng đi thường ngoạn. Vì ngụ nơi công quán, không dám rước nàng về đây, e miêng đời dị nghị. Chàng bèn nhờ một vị quan địa thần trong Hoàng tộc cho mượn tư dinh để càng được thông thả yên tĩnh thưởng thức sáu câu mùi rệu của nàng. Bữa đó không hiểu Đào Vương đã ca sáu câu hay là mười hai, hai mươi bốn câu, mà Tô Tần nhà ta quên trời quên đất, quên cả cò xe mười sáu ngựa để ở trước tư dinh. Tới khi tàn cuộc ca xang, ra ngó đón xe thì hơi ới, cò xe quý giá chỉ còn để lại mấy vệt dài trên đường tuyết phủ. Bấy giờ Tô Tần mới nhớ ra rằng dân Tây Vực «thời xé» tài ba đâu có thua gì dân Sài đó, có khi còn đáng bậc thầy là khác

sự nhớ nhà thơ Vũ hoàng Chương đạo nào có câu.
« Yêu một khắc đề mang sáu trọn kiếp! »
Tô Tần bèn gạt lệ thở dài: « Thật không ngờ yêu có sáu câu mà tu bin trọn kiếp!
Giai thoại kỳ thú ấy được dân Tây Vực lưu truyền mãi mãi đến đời sau!

**tất niên con khi tinh
sở một năm khi
toàn chuyện khi**

nọc độc

Nhân số tất niên con Khi, e kíp Nọc Độc xin làm một cuộc tinh sỏ, ghi lại toàn chuyện Khi.

KHI VỀ THÀNH

Năm Khi vốn được coi là một năm xấu nhứt trong mười hai năm của một giáp theo âm lịch. Nhưng có lẽ trong lịch sử Đại Ngu ta, chưa có năm nào làm chuyện khi bằng năm Mậu Thân 1968.

Chuyện khi nhất của năm khi là vụ tổng tấn công vào dịp Tết. Khởi đầu vào đêm giao thừa và đêm mồng một Tết, quân VC, một bọn vốn quen sống trong rừng với khi, đã cùng một lúc tấn công gần 40 thành phố suốt từ Bến Hải đến Cà Mau. Đó là chiến dịch khi về thành. Vụ Tổng tấn công này đã gây ra bao tang tóc. Thiệt hại nhất là Cố Đô Huế, nhì là Thủ Đô Sài Gòn. Tuy nhiên, không có sự hy sinh nào vô ích. Nhờ biến cố Tết Con Khi, nhiều người vốn nhìn địch quân bằng con mắt "anh em nhà" đã vỡ mộng. Không có một thứ "anh em" nào lại khốn lìn đến cái nỗi già vờ đề nghị hưu chiến để gây cảnh chết chóc vào đúng ngày thiêng liêng nhất của 1 năm là ngày Tết.

Tết năm nay, bọn khi VC lại dờ dờ đề nghị hưu chiến nữa. Trong cuộc họp báo tại Thủ Đô Bạch Quý ngày 30-1, một tên phát ngôn của cái gọi là MTGP đã giả nhân giả nghĩa rằng Tết Con Gà chúng sẽ ngừng chiến 7 ngày vì "muốn cho đồng bào, quân đội công chức Sài Gòn được hưởng những ngày nghỉ tết đối với chúng ta rất linh thiêng". Một ký giả Đại Ngu ta bèn chất vấn móc họng rằng: Nếu coi Tết là linh thiêng, tại sao các anh lại tấn công vào dịp tết con khi? Tên phát ngôn bèn đáp lờ chúng tấn công để phản ứng lại sự vi phạm hưu chiến của VNCH. Nhưng khi bị ký giả hỏi lại là không sửa soạn trước sao có thể đánh một lúc cả 40 thành phố thì tên phát ngôn đành tịt ngòi như đớp phải nhân ngôn.

Kết quả vụ khi về thành là 37515 khi bỏ xác và 5947 bị thương. Đại Ngu Cộng Huê chết 2689, bị thương 7860 và «di lạc» mất 536. Trong khi ấy, đồng minh bị chết 1522, bị thương 7616 và «di lạc» 10.

Chỉ việc làm một con toán cộng, có thể biết ngay bao nhiêu mạng đã du xuân âm phủ.

TỰ CHÍN CHỤC PHẦN TRĂM

Ngày 31 tháng 3-68, Tổng Thống Huê Mỹ làm một phát tụt quần, ý quên, tụt thang khá giật gân. Từ cuối năm 1964, hệ cứ mỗi lần bọn Cộng sản dờ dờ đánh đấm ám ố, Hoàng đế Johnson đều ra lệnh đem máy bay ra mời dân Bắc ăn bom gọi là một sự trả đũa. Từ đầu năm 1965, không trả đũa từng vụ nữa, mà trả thường trực. Sau vụ khi về thành chém giết lung tung, ông Johnson bèn «trả đũa» bằng cách dểch thêm bom trên 90% mục tiêu tại lãnh thổ BV nữa. Ông Johnson cũng quyết định tụt luôn khỏi cái ghế hách nhất thế giới, cóc tái cử nữa. Đồng thời dụ dỗ BV gặp nhau bất cứ xó xỉnh nào cũng được. Có điểm BV hẹn hò tại mây Thủ Đô CS nhưng chú Sam sợ bị bóc lột, tiền mất tật mang, cóc chịu. Cuối cùng, hai đảng đã hẹn nhau tại nhà ngủ Majestic ở Thủ Đô Bạch Quý vào tháng năm DL. Nhưng trước khi gặp nhau, bọn CS đã tấn công thêm một đợt nữa, đốt phá thêm một quần nữa.

Chỉ tội nghiệp cho Luật Sư Lộc, sau vụ tấn công đợt nhì này, đã mất mẹ nó cái chức Thủ Tướng thơm như mít.

DÂN CHỦ BẢNG SÚNG

Năm 1968 có hai cuộc mưu sát bần nhứt đã xảy ra tại Mỹ, một nước văn tự hào già nhất về kinh nghiệm dân chủ.

Tháng 4-68, Mục sư King bị bắn gục sau hàng loạt bạo động về nạn kỳ thị màu da tại các thành phố.

Ngày 5-6-68. Thượng nghị sĩ Robert Kennedy bị bắn chết tại Los Angeles. Năm năm trước, ông Kennedy anh, vị Tổng thống thứ 35 của Mỹ đã bị bắn chết tại quê hương của ông Johnson, nhường cái ghế Tổng thống lại cho ông này. Tháng 3-1968, nghị sĩ Kennedy loan báo ý định ra tranh cử với ông Johnson. Chính vì sợ thua Kennedy nên ngày 31-3 ông Johnson đã tuyên bố không tái ứng cử nữa. Uy tín của Bob Kennedy lên như diều, và tràn trề hy vọng nối nghiệp anh làm chủ tòa Bạch Ốc, nhưng Bobby không theo chân anh vào Bạch Cung, mà theo chân anh ra ngoài: nghĩa địa Arlington.

Trước thảm cảnh xảy đến cho gia đình nhà Kennedy nước Mỹ không phải chỉ đề tang anh em Kennedy, mà đề tang nền dân của mình. Có người đã nghĩ đến việc thay các cuộc bầu cử Tổng Thống Mỹ bằng các cuộc đấu súng. Ai bắn nhanh, bắn trúng, thì làm Tổng Thống!

GIÁC NHỒ CON

Hậu bán thế kỷ 20, không phải người ta chỉ đối phó với những trận giặc ý thức hệ giữa Cộng Sản và tự do- những trận giặc kinh tế giữa nước này sang nước khác, mà còn phải đối phó với một thứ giặc nảy sinh ngay trong lòng quốc gia. Đó là đám «giặc tuổi trẻ», đòi phá đổ các trật tự xã hội cũ. Năm Con Khi đã đánh dấu một sự nổi loạn của đám nhồ con sinh viên tại khắp các nơi trên thế giới. Các nhồ con này đã biểu tình, đánh nhau với đảng dùi cui ở khắp nơi từ Tây Đức đến Tây Ban Nha, từ Ý Tà Lồ đến Nhật Bản. Tại Mỹ, SV chiếm trường Đại Học. Tại Pháp, mấy chú nhồ ở Sorbome đã xuất nửa lật nhào Tây già De Gaulle ở cái ghế Tổng Thống.

Gây cản nhất là tại Tiệp Khắc. Từ đầu năm 1968, dân Tiệp được bắt đầu hít thở một chút tự do, cảm thấy khoái ti như dân ghiền vớ được nhựa đen. Nhưng anh Nga dểch chịu. Tháng Tám 68 «Bọn xét lại» ở at kếc xe tăng tẩu bỏ vào bắt nạt dân Tiệp. Bọn sinh viên vốn là thành phần khoái xuống đường nhất, đã tha hồ mang gạch ngói chọi người người anh em vĩ đại, và còn phảo kích càn bằng nước miếng. Bọn lỏi được dịp cứu nước bằng thích.

Cách đây gần một tháng, một số sinh viên đã tự thiêu để đòi tự do báo chí. Dân đầu là Jan-Palach đã được dư luận thế giới coi như một vị tử đạo.

Bọn Nga rất căm giận về vụ này, đã chửi vung xích chó máy thẳng nhà báo thế giới đăng tin tự thiêu hơi kỹ. Độc tài nào mà chẳng ghét, và sợ báo chí?

TỪ ĐƠN PHƯƠNG ĐẾN SONG PHƯƠNG

Càng gần đến tháng 11-68 bao nhiêu, thì chánh quyền Johnson càng bầm xúc xích chuyện hòa bình VN bấy nhiêu. Chỉ vì một cái mục đích con con là hốt phiếu cho đảng nhà. Cho nên, kể từ tháng 8 tháng 9 trở đi, dư luận không ngớt đồn đãi về việc thế nào ông Johnson cũng tụt cho bằng hết, nghĩa là hoàn toàn ngưng oanh tạc BV. Chỉ có mỗi cụ Thượng mang tên Cao nhưng thực tế hơi lùn, đã mang cái mặt bóng nhầy lên tivi cả quyết rằng Mỹ không thể ngưng cho BV ăn bom. Có tháng nhà báo đã thách cá với ông Nghị Cao là sẽ ngưng oanh tạc. Hình như cụ nghị nhà ta cóc dám cá. Đến ngày 1-11-68, ông Johnson đã đơn phương ngưng oanh tạc BV, mặc dầu không có sự chấp thuận của VNCH.

Cái cú đơn phương này của ông Johnson đã bị dư luận chửi khá bần, khiến đảng Dân chủ Mỹ đi doong luôn!

Bản chất của chính trị là bần, nhưng phần nào thôi. Bần quá, không sao coi được.

THẢ CHIM CU.

Cuối năm 1968, cả thế giới thì nhau thả chim cu về Việt Nam. Từ Đức Giáo Hoàng, U Thant Tây Già De Gaulle, v.v. thì nhau thả chim. Kể cả Mỹ, VNCH và BV cũng

đều kêu gọi hòa bình.

Kết quả là Hòa đàm Ba Lê đã khai mạc. Sau mấy tháng hết bàn chuyện cái bàn đến song phương tứ phương v.v., các phe đã thỏa thuận ngồi lại với nhau để... chửi nhau!

Trong khi các chánh khách thế giới thì nhau thả chim cu, làng báo VN cũng đua đòi thả chim cu. Trong số mấy chục tờ báo xuân bày ề hề bên lề đường, không mấy tờ không có chim cu. Đắt biệt là toàn các người đẹp cầm chim. Kim Cương cầm chim, Thẩm Thúy Hằng cầm chim, hăm bà lẳng cầm chim, thòi thì đủ cả. Nhìn những ngón tay người đẹp thon dài, trắng nõn cầm chim, chắc là chim khoái lắm, con nào cũng ngảnh cổ, rất là có hướng đi lên!

Riêng bọn Con Ong biết trước, thế nào thiên hạ cũng đua nhau thả chim cu, và người đẹp đua nhau cầm chim- nên đã chọn tranh Thầy Đồ Cóc mà đăng lên báo. Tranh thầy đồ cóc có nhiều ý nghĩa xấu xa lắm. Những ai chưa đọc hết tập Con Ong Xuân Con Gà thì không thể hiểu được tại sao Con Ong không thả chim cu mà lại thả cóc.

GẦN VÀ XA

Năm con khi còn đánh dấu vài biến cố quan trọng khác, đó là việc 3 phi hành gia Huê Mỹ đã cưỡi phi thuyền Apollo 8 bay lên không gian, nhả sát mặt chị Hằng. Thấy rõ hơn các nốt nốt chẳng rõ chít của chị, Về việc này cố Tổng Thống Kennedy đã đã đoán trước từ năm 1960. Mới đây, trên tuần báo Express, nhà báo JJSS đã viết một đoán khá lý thú như sau: Năm 1960 Kennedy đã dự tính Hoa kỳ sẽ đổ bộ lên nguyệt cầu vào năm 1970. Nhưng Kennedy đã không thể ngờ được rằng năm 1968 khi phi thuyền của Mỹ lên được quỹ đạo nguyệt cầu, thì hai anh em ông đã bị sấm sét, và bà vợ yêu quý đang nằm trong vòng tay nhà tỷ phú Onassis mãi tận bên Hy Lạp!

Đầu thật!

TỔNG THỐNG HEO

Lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại, một con heo đã được dân «Yippies» Mỹ phong làm Tổng Thống trong ngày ông Nixon nhận chức Tổng Thống. Dân Yippies là những nhồ con «mili tăng» hơn dân Hippie chỉ ưa ăn nhậu. Họ đã tấn phong một con heo làm Tổng Thống, vì không tin tưởng vào Tổng Thống là con người. Kể ra, việc làm của nhóm Yippies này cũng nhiều ý nghĩa. Nếu tất cả các Tổng Thống đều hiện như heo, thì thế giới làm gì có chiến tranh, Nhân loại sẽ sống một cuộc đời sung sướng, tha hồ làm chuyện... con heo!

Năm con khi còn là năm người ta rất thích cỡi trường, và ăn ở trong hang y như loài khi. Nhiều dân Mỹ đã kéo nhau ra một sườn núi: đất, đào hang mà ở. Trong khi ấy có một ban hát đã diễn một vở tuồng mà chẳng những tất cả diễn viên đều cỡi trường, mà còn mời cả khán giả lên sân khấu thoát y cho vui.

Có lẽ vì cỡi trường là một của năm con khi, nên có một vị bác sĩ trường khối lớn ở Hạ Viện Đại Ngu cũng bày đặt đi buôn lịch cỡi tr ường.

CON ONG CÒN, TỰ DO CON

Sau hết, chuyện khi đáng kể nhất năm 1968 là Con Ong bị vật lên vật xuống, xuýt nữa gãy bó cả vòi. Hồi tết con khi, vì bọn khi kéo về thành, chánh phủ Lộc bèn kiểm duyệt báo chí khiến Con Ong dểch ra cái gì cả.

Bài vở cũng như ngày phát hành trời sứt, như... không đều. Đến khi hết kiểm duyệt, mới đều đặn đầu được mấy tháng thì lãndùng ra chết vì tội «nói lái và chửi tục»?

Gần hết năm con khi Con Ong đã vo ve được tí tí, nhưng hãy còn rét lắm. Dầu sao phải công nhận Con Ong còn, là tự do còn tí tí. Năm khi toàn chuyện khi xui thấy mẹ.

Sang năm gà, nhất định sẽ chích mạnh bằng năm bằng mười năm cũ.

Bôn Phưcng

CRYSTAL PALACE

Lầu 1 số 79

QUAY PHIM — CHỤP HÌNH — BẢN

BANDE NHẠC

NGUYỄN LONG kính mời.

Cả kê dê ngỗng

NHỮNG GIỜNG VIẾT CUỐI NĂM..

Những ngày cuối năm, sinh hoạt của làng báo có vẻ uể oải, chán nản. Đi tới tòa báo nào, cũng chỉ nói đến chuyện đóng góp ăn nhậu tất niên... Buổi trưa ở những quán cóc cạnh tòa báo, đây những nhà báo lớn, nhà báo nhỏ, nhà văn lớn, nhà văn nhỏ, bàn nhau về một món ăn, về đủ các thứ rượu. Họa đàm Balé coi như chuyện nhỏ. Tiểu ngạo giang hồ thì hồi này đã loang ra rồi. Anh chàng Lênh Hồ Xung bây giờ đã thành một thứ làng từ quý phái, một thứ kết cục rất Tàu trong truyện Tàu. Bây giờ, không còn cái hào hứng như đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ lúc ban đầu, giành giật nhau từng tờ giấy đánh máy, đoán tới, đoán lui, khảo cứu với nhau từng thế võ, từ cái gọi là Xung Linh kiếm pháp đến thế võ «Hương hậu thí cò, nhận lạc bình sà». Anh chàng Kim Dung, nếu cứ viết theo cái đà này chắc chắn thế nào cũng có một sự văn nghệ đi xuống.

Không hiểu sao, tôi lại nói đến chuyện làng báo ở cái xứ này? Có lẽ vì tôi bị ám ảnh một bài báo. Thăng Nã Cầu vừa rồi bị một ông chủ báo chê là không phải người trong làng báo. Làm như làng báo là một ấp chiến lược, có rào giây kẽm gai, có lính kín, có mật vụ muốn vào là phải trình đủ cả các thứ giấy tờ và khám rất kỹ xem có mắc bệnh phong tình không. Tại sao ông chủ báo lại nổi giận?... Vì Thăng Nã Cầu đã dám chê hai cái hội ký giả, sống chỉ làm bù nhìn, tay sai cho đế quốc không tranh đấu cho ký giả đi Tây mà lại phải để cho Hội Chủ Báo đứng ra xin xỏ. Rồi kết quả, khi cử người đi Tây thì các ông chủ báo chiếm lấy vé máy bay phước thiện, thay mặt cho làng báo một cách hiển ngang, đứng cảm, lưng lửng ra đi...

Bài viết của Thăng Nã Cầu đã chạm tới một ông Chủ Báo, mà từ ngày mở hội nghị Ba Lê, ông ta sang Tây đã hai lần. Lúc về, ông tính tiền và cảm thấy người ông ta ra. Đi tới hai lần thì làm gì thân xác không như em Thúy Kiều, 2 lần làm đi, hai lần làm mari sên. «Thanh lâu hai lượt, thanh y hai lần». Thôi, chuyện của ông chủ báo ấy, phải để thăng Sứ Voi nó viết thì mới «tả chân» được hết những tình hoa, ưu tú của ông.

Trong vụ này Thăng sung sướng nhất là Nã Cầu. Thấy ông Chủ Báo liệt kê nó vào danh sách không phải là người trong làng báo, nó mừng muốn chết. Chả là vì có một buổi sáng, tôi và nó rủ nhau đi ăn sáng ở Thanh Thế. Một chú bé đánh giày, tới ôm lấy đôi giày của nó mà nâng nư, o bé. Một lát sau, đôi giày của nó bóng loáng, ruồi tấp béo mà đậu lên thì cũng phải té đánh huych một phát. Chú bé đòi ba chục. Thấy bị bóc lột, Thăng Nã Cầu bèn dọa:

— Mày đừng có nặng tay quá vậy. Mày không biết tao làm báo à?... Làm gì có sẵn tiền vậy?... Đừng có bóc lột dân làm báo l...

Chú bé trợn mắt ngạc nhiên:

— Cậu làm báo à?... Cháu trông mặt mũi cậu cũng đẹp trai, ăn mặc lịch sự như vậy mà cậu cũng làm báo à?...

Thăng Nã Cầu bị một câu nói đau quá. Từ đó, có ai hỏi về làm báo, nó đều chối lia, chối lịa, chối cãi kịch liệt như một cô gái nhà lành mà bị thiên hạ bắt gặp ở Ngã Tư chuông Chó. Rồi từ ngày đó, tới bây giờ, nó sợ hai tiếng làm báo. Ông chủ báo nói rằng nó không phải dân trong làng báo thì đúng ý của nó quá rồi. Cảm ơn! Cảm ơn ông chủ nhiệm kiêm chủ bút. Từ ngày ông làm quá nhiều nghề đó, nay, từ hồi Nhật Bản còn đeo kiếm dài ở đây, tới hôm nay, bị giờ, tôi mới

nghe được ông nói một câu đáng đồng tiền, bát gạo.

Cuối năm là những ngày nên coi mở oán thù. Chuyện ăn ăn giàng hồ được coi như là tan biến vào bọt la đê, vào miếng bê thui chám với tương gừng. Thù nhau mà làm chi. Thăng Nã Cầu đã trả lễ một bài trong Phú De Giao Chỉ thì ăn oán giàng hồ kể như đã rửa sạch xin ông chủ báo hãy cười lên. Nhưng khi ông cười thì cứ ngồi ở ghế mà cười. Ông mà vừa đi, vừa cười thế nào ông cũng té.

oOo

Tết năm nay được kể là một cái Tết buồn. Nhiều gia đình ngày Tết lại là ngày giỗ đầu. Trong mục Tân Xuân Thu của Báo Xuân Con Ong, thăng cu Thương Sinh có nhắc tới người anh hùng Nguyễn Tuấn, mà cả giadi lh bị thảm sát trong vụ Tổng công kích năm ngoái. Sau khi được Đức Vua nhỏ vài giọt nước mắt trên Đài Truyền Hình, nhà còn có ai nhắc nhở tới nữa đâu?... Không phải người ta quên người anh hùng Nguyễn Tuấn. Chỉ vì đất nước này, ngày nào cũng có người gục ngã, tưới máu lên mảnh đất quê hương để cho đất cần mọc lên và nở ra một đóa hoa thanh bình. Nhưng cứ nghĩ tới những người chết năm ngoái, lòng tôi lại ngậm ngùi...

Tôi cũng có một thằng bạn, chết trên đường đi tới nhiệm sở. Một lũ Việt Cộng đã giữ anh lại, bắt đứng vào đám đông người để nghe chúng tuyên truyền. Anh mặc thường phục, dắt theo một đứa con lên tám tuổi. Lũ người vô lương ấy, đi hỏi giấy từng người. Đứa con nhỏ ngây thơ hỏi anh:

— Mày chú này là Việt Cộng đấy hả bố?... Súng của bố đâu, sao bố không lấy ra bắn chết cha mấy thằng Việt Cộng này đi?...

Mấy thằng Việt Cộng nghe được câu đó, biết được anh là người cầm súng. Và một tràng AK nổ ròn rã. Anh ngã gục xuống bên hè đường. Lũ Việt Cộng bỏ đi, đám người giải tán hết, chỉ còn lại xác anh và đứa con nhỏ đang ôm cái đầu bê bết máu của anh mà khóc muốn đứt hơi thở. Anh chết, thế mà thẩm thoát đã được một năm...

Một người bạn lính ở một đơn vị xa xôi, vừa gửi cho tôi một lá thư dài. Tôi trích một đoạn ra đây để vừa lòng người bạn. Còn tôi, không có ý kiến. Anh viết rằng:

Hắn anh cũng biết sắp đến Tết rồi. Theo một thông lệ, khó xóa bỏ được, các đơn vị đều tổ chức tất niên. Năm nay, người ta cũng sửa soạn tổ chức này nọ vì có lệnh là quân nhân không được nghỉ Tết. Các vị quan lớn đã dự định tổ chức một đêm, được đặt tên bằng đủ các thứ tên đẹp như đêm cuối năm, đêm huyền diệu, đêm dạ vũ v.v... Đơn vị của tôi cũng được các ông lớn định tổ chức một đêm dạ vũ. Mà đã là dạ vũ thì bắt buộc phải có tiền để thuê ban nhạc và ca sĩ. Để có tiền, các ngài đã «mị» chúng tôi bằng những câu «vì tinh thần đoàn kết, vì hào khí ngất trời», còn nhiều câu nữa, để kêu gọi anh em quân nhân đóng góp. Nói là kêu gọi cho có vẻ dân chủ, nhưng kỳ thực thì việc đóng góp được đòi còn kỹ hơn là đòi nợ. Ví dụ như hôm nay, ngày lãnh lương, ông lớn sai 1 thầy đội ngồi trước phòng lương, tay cầm danh sách các vị sĩ quan của đơn vị, bắt ký vào danh sách, đóng tám bốp, rồi mới được lãnh lương. Một vài ba anh chữ thề nhưng rồi cuối cùng vẫn phải đóng...

Người bạn của tôi tỏ ra hân hực với một số tiền đóng góp để «ăn chơi» này. Đơn vị của anh là một nơi «mặt trời ở xa». Anh viết:

— Nếu anh có dịp ra đây, anh sẽ thấy. Chúng tôi lăn xả vào cuộc chiến, đánh nhau đến kiệt sức để các ông lớn lãnh huy chương và lên lon. Nếu anh tới, anh nên theo chúng tôi mà đừng nên báo trước cho các ông lớn vì các ông lớn sẽ tố son, diềm phán cho anh em chúng tôi để chúng tôi diễn tuồng cho anh em xem. Rồi các anh về, chúng tôi vẫn là những thằng khốn nạn.

của anh là một nơi «mặt trời ở xa». Anh viết:

— Nếu anh có dịp ra đây, anh sẽ thấy. Chúng tôi lăn xả vào cuộc chiến, đánh nhau đến kiệt sức để các ông lớn lãnh huy chương và lên lon. Nếu anh tới, anh nên theo chúng tôi mà đừng nên báo trước cho các ông lớn vì các ông lớn sẽ tố son, diềm phán cho anh em chúng tôi để chúng tôi diễn tuồng cho anh em xem. Rồi các anh về, chúng tôi vẫn là những thằng khốn nạn.

Anh nói tới ước vọng của anh. Thật khiêm nhường và nhỏ bé. «Tôi chỉ có một ước vọng duy nhất là dùng số tiền để ăn chơi đó, xây cho chúng tôi một cái nhà tắm và một cái cầu tiêu, khả dĩ gọi là kín đáo.»

Anh kể cho tôi nghe, trong bao nhiêu năm nay, các anh đã đi cầu trong những cầu tiêu từ thời Tây để lại. Cả cái buồng tắm cũng vậy. Cả hai thứ đều được dùng chung cho tất cả các quân nhân có gia đình và độc thân. Không có gì đau khổ cho bằng, ngày thì hành quân mệt nhọc, tối ban đêm lại phải đứng canh cho vợ đi cầu, đi tắm. Không canh gác sao được vì lỡ ra, vợ đang ở trong đó mà có thằng bạn nào đi vào thì sao?... Phải đứng canh gác để báo trước. Còn các ông lớn thì dùng tiền của công làm hầm chống pháo kích có gắn máy lạnh để đêm nằm ngủ cho yên chí và xoa mạc chược cho đỡ nóng bức, ngộp hơi.

Lá thư còn rất dài, nhưng tôi chỉ trích ra một vài đoạn ngắn. Trong năm nay, người lính thật khổ cực. Cắm trại liên miên mà không được lo chỗ ăn, chỗ ngủ. Ăn cơm thì phải nấu lấy sau giờ làm việc. Ngủ thì ngòang ngang khắp nơi, khắp xô kẹt, muỗi đốt sưng mày, tím mắt. Trong khi đó thì các ông lớn tổ chức nhiều vụ ăn chơi như đêm cách mạng đêm giáng sinh và bây giờ là đêm cuối năm. Nhảy nhót tung bưng trong lúc mà «nên nhảy đầm» ở cái xứ này bị cấm triệt để. Các ngài nhảy đầm trong khi bị cấm thì là các ngài nhảy đầm lậu đấy.

Ở trong tất cả các đơn vị, không thiếu gì các chuyen viên hiệu hỷ. Chỉ lo việc tổ chức các cuộc vui cho ông lớn. Nhưng Tết năm nay, xin các ngày tốp bớt lại. Chúng ta thân nhiên bỏ qua cuộc vui năm nay thì kể như các ngài đã nghĩ tới lính quá nhiều rồi vậy.

Bã lính đóng tiền để hưởng những cuộc vui bất hợp pháp xét ra không có lợi. Để cho lính tự động tổ chức lấy những cuộc vui trong đám anh em thân hữu, đó mới là cái Tết trong đồn trại, đáng nhớ, đáng ghi.

oOo

Những giờng viết cuối năm, nó tắc ịt như một giờng nước không được khai thông. Tôi quãng cây viết xuống bàn:

— Những ngày cuối đông của cuộc đời dù có chích thêm vài ba ống Vitanime T thì cũng chỉ như một cụ già bảy mươi gần một em gái xuân phơi phơi. Dù cố gắng đến đâu thì cũng chỉ đủ khả năng tổ một tám bản đồ hay là chưa đến chợ đã hết người. Thôi xin ngưng bút, và chúc bạn đọc hai chữ bình an.

CUỐI NĂM KHỈ SẮM CHỖI MỚI QUÉT CẦU TIÊU GÀ

cuồng sinh

Cuồng Sinh là chàng khùng. Vì khùng nên mới lãnh công tác quét cầu tiêu. Từ đầu năm, tên Dê Húc Cần lo chửi Mỹ, Thương Sinh lái tàu suốt. Minh Vô đối lập xì xằng... còn chàng khùng thì lo quét cầu khỉ.

Nói rằng cầu tiêu thì quý vị chớ cho là mất vệ sinh. Nó dơ thật nhưng tôi ráng bịt mũi mà quét. Đừng kêu nó hôi, đừng chê tôi lợm bẩn khi tôi lo làm sạch cho đời. Thử hỏi từ vua chúa, tướng tá, văn võ bá quan cho tới tên cùng dân có ai khời chui vào cầu tiêu để «phát biểu ý kiến» hay «giải phóng tình cảm» không? Nếu có, thì chỉ có các đồng bào nơi thôn dã, giữa cảnh núi cao, sông rộng, gió mát, trăng thanh mới khời sa vào nơi ứ đọng và thân nhiên đi đống. Đi đống vừa mát vừa vệ sinh. Ngày trước sách «quốc văn giáo khoa thư» há chẳng có bài đi đống đó sao? «Ai dám bảo đi tiêu là khổ. Đi đống sướng lắm chứ. Đầu tôi đội nón mè như lợn che. Tay cầm lá chuối khô như roi ngựa. Thùng thính ngồi trên bờ đê. Tai nghe chim hót trong rặng cây. Mắt trông bướm bướm lượn trên đám cỏ. Trong khoảng trời xanh nước biếc tôi với con chim cu thành thời vui thú, Tướng không còn gì sung sướng cho cùng».

Bây giờ, cảnh chiến tranh tàn khốc đã thật sự chấm dứt cảnh thần tiên ấy của người dân thôn dã. Ôi chiến tranh, mày rút đi. Ôi hòa bình, người hãy đến ngay cho ta và đồng bào nông gia của ta được tiếp tục cái thú truyền thống tự do ấy.

Trở lại cái tù túng ở đô thị. Mở đầu bằng cái Tết phân bội Mậu Thân, ta đã vung

chổi quét một phát bọn ruồi xanh múa nhảy trên núi xương sông máu. Bọn ăn cắp đồ cứu trợ, bọn lính tráng «cộng tới núp trần nhà, cộng đi, nó lại ba hoa chích chòe! Hồi» đó, ông trạng Lộc làm tề tướng lãnh đủ hết mọi lời bôi móc. Là một kẻ lớt đờng, ai cũng biết ngôi quan lộc của ông không trường cửu. Hồi đó xảy ra cái vụ xe cô Fatima, k viễn tên Bồ GS vẽ ra cái tranh «một lỗ sâu, xâu mấy cũng vừa». Cái lỗ mồm của bọn tham nhũng nuốt tiền cứu trợ, nuốt công quỹ. Và nhiều cái lỗ miệng cần càng bị đóng cửa. Sau khi, chính phủ Lộc chìm tàu, Tổng thống thất cử lên ngôi tề tướng. Ngài tuyên bố nhiều câu rùng rợn. Đánh tham nhũng thì phải đánh đầu không đánh đuôi. Bây giờ không đánh đầu mà cũng chẳng đánh đuôi. Có lẽ là «đánh rắn giữa khúc» nên nó vung vẩy quá sá. Vì vậy vùng quá sá, nên bị vớt một mẻ khá lớn khi Việt Cộng vào ăn cơm Tàu Chợ lớn lần thứ hai. Ôi! thuyền Việt nam sắp chìm. Mạnh người nào người ấy tấp. Hết khô hết cả nước ngọt càng hay. Thuyền lênh đênh trên biển cả.

Hết nước ngọt là đi dong cà lủ.

Đùng một cái, tên bật lửa tuyên bố ngưng vung lửa xuống miền Bắc. Cuộc hòa đàm ở Balé giữa tư bản và cộng sản bắt đầu. Hai bên cò kè bót một thêm hai gần 7 tháng mà miền Nam vẫn chưa có mặt. Lại đùng một cái, tên bật lửa nói ngưng hẳn ném lửa xuống toàn cõi miền Bắc và cung kính mời Việt Nam Cộng Hòa sang hòa hội. Lại đùng cái nữa, Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa đọc thông điệp chửi Mỹ và nhất định không chịu tham dự nếu phe tư bản nhất định bán đứng miền

Nam cho cộng sản. Quốc hội vỗ tay đã đòi rồi kéo nhau xuống đường ủng hộ Tổng thống Phó Tổng thống Kỳ cũng hăng hái nhảy ra ủng hộ lập trường quyết chiến của Tổng thống Thiệu. Ấy thế, rồi phái đoàn Việt Nam lại lên đường sang Pháp và ngày 18 tháng 1-1969, chỉ còn 2 ngày, ông bật lửa xuống ngôi, phái đoàn Việt Nam đã chịu ngồi vào nói chuyện với cộng sản.

Một năm mười ba tháng qua, chuyện vụn vặt đã đưa hết lên mặt báo, chỉ toàn chuyện ăn cắp, hãm hại, đâm sau lưng và đặc biệt là bọn ma đầu tùy cơ ứng biến. Trong khi ấy, đại sự vẫn là đại sự. Chiến tranh vẫn chưa chấm dứt. Hòa bình còn trên cung trăng. Cuồng Sinh vừa mở miệng định nói chuyện hậu chiến thì Con Ong bị đóng cửa 50 ngày vì lý do chánh đáng là «đem chổi chà đi quét cầu tiêu».

Bây giờ năm hết tết tới, ánh sáng hòa bình đã bắt đầu lộ dạng cầu mong những câu chuyện thổi tha chấm dứt, Cuồng Sinh mong đảng hai viện Quốc Hội sẽ cố gắng chấm dứt mọi chia rẽ. Mời hành pháp ra điều trần trước quốc hội là một việc hợp hiến thông thường. Nhưng không vì thế mà cứ muốn gọi lúc nào thì gọi. Muốn tổ điều gì thì tổ. Trong giai đoạn này hành pháp là một việc khó khăn. Sự đối thoại đã không thể có giữa lập pháp và hành pháp. Sự đối xử quá đáng của Hạ viện ai cũng đã thấy rõ. Nó có thể bắt nguồn từ nhiều uẩn khúc nhưng tại sao người ta không thể vì đại sự mà thực hiện một cách uyển chuyển hơn.

Việc thứ hai là phong độ của các nhà hành pháp. Sở dĩ gần đây trên báo chí đã có một vài tờ có giọng kỳ thị là vì nó phải dựa vào

những vết tổ thềm kín nào đó. Biết bao giờ người ta mới tỉnh thức rằng: Từ địa thế cho tới lịch sử, nước Việt có ba miền. Ba miền đó là thanh tố của tổ quốc. Ưu khuyết điểm của người dân mỗi miền đều có thể dựa vào nhau để giúp cho cái thể chân vạc được vững vàng. Nếu không có sáng kiến của con người Bắc, không có hăng say của người Nam, không có tánh kiên trì của con người Trung thì đại sự không thể nào diễn tiến được. Không cần phải là Không Minh, ai cũng thấy cảnh phân chia chỉ đưa tới tự sát.

Việc thứ ba là vấn đề hòa bình. Dù bị quan đến mức nào thì hòa bình cũng phải được tái lập. Trước nay, cuộc tranh chấp giữa các phe phái quốc tế đã lấy nước ta làm địa bàn. Sự thật, thế giới lúc nào cũng là lò thuốc súng. Nồi súp dè phải có xu-páp. Kể từ sau đệ nhị thế chiến, nó chạy từ Trung Hoa xuống Phi luật Tân, Mã lai Á, lên Đại Hàn, về Ai-Lao và ngừng ở Việt Nam quá lâu. Nói rằng đất nước ta chịu 20 chiến tranh là quá đáng nó đã có diễn tiến nhẹ và chỉ mới đột khởi từ năm 1964 khi quân đội miền Bắc vào Nam và quân Mỹ đổ bộ lên miền Nam và oanh tạc Miền Bắc. Chiến tranh cục bộ giữa Việt và Pháp đã hoá thân thành cuộc tranh chấp tư sản và vô sản quốc tế. Bây giờ, ở Thái Lan Cộng Sản đã thành lập Mặt trận giải phóng chiến cuộc đã có người chết hàng trăm. Chiến trường đã dọ sang đó, tất nhiên VN phải Hoà bình.

Vấn đề thứ tư. Khi Hoà bình trở lại Quân Mỹ sẽ rút quân một phần và chỉ để lại các căn cứ địa. Quân Bắc Việt cũng có thể rút về hoặc đầu súng vào một chỗ để nghỉ ngơi. Nếu đọc kỹ bản cương lĩnh của Mặt trận giải phóng Miền Nam và bản đức kết của

Trương Chính ta sẽ thấy CS không ngừng lại ở đó. Họ chịu hoà bình để cho người dân quá đau khổ và nóng nôi hoan hô họ. Quân Mỹ rút lui, họ sẽ la lên là chiến thắng. Đấu tranh chính trị sẽ giúp họ cướp nếu không thì cũng lũng đoạn nền cai trị của Miền Nam. Nếu mọi người ở đây, cứ duy trì tự thể chống đối, hãm hại lẫn nhau. Lực lượng phá hoại chính quyền. Chính quyền trả đũa. Thế là tạo cho Cộng Sản cái thế "Bất chiến tự nhiên thành" Đừng bao giờ hô hào đoàn kết nữa. Hãy rút lui về cương vị của mình mà củng cố! Nhà nào cũng rào kín đáo thì làng phải kín. Chớ kéo nhau ra đình làng để cãi nhau, đánh nhau. Mong rằng, mọi sự phóng uế sẽ chấm dứt cùng với chiến tranh máu lửa.

Đi vào lãnh vực chuyên môn: kinh tế, giáo dục xã hội, y tế... mỗi một ngành đều phải nên đặt lại, làm lại từ đầu. Mọi chương trình đều cần tới nhân sự. Trong chiến tranh, mọi chuyên viên đều phải tập trung vào lãnh vực nhân sự. Trong thời bình quan hệ là vấn đề nhân sự. Về phía CS, từ 1945, họ đã đào luyện thiếu nhi. Đến năm 1970, họ đã có các cán bộ trung niên 25 tuổi. Cái tuổi có thể làm phụ tá cho Tổng Thống Nixon. Họ đã có mấy chục vạn con người như vậy. Về phía

ta, chánh sách trồng người bị quên lãng, bị bao vây bởi từ chương khoa cử. Nó không đào tạo được gì hết ngoài hạng người bất mãn và bất lực. Phải làm lại từ đầu. Phải đào luyện con người đúng với đời đời thiết yếu của dân tộc trong hiện tại và tương lai. Đừng trách trí thức. Họ không làm gì được ngoài thiên chí bị bao vây bởi nghèo túng và bao lực. Hãy giao trả lại cho họ cái nhiệm vụ trồng người. Các lò Đại học phải sản xuất, cung cấp đủ nhân lực cho guồng máy kiến thiết Lao động VN cũng không dở. Nếu dở thì tại sao họ làm sở Mỹ hay như thế? Trí thức VN không dở. Dở thì tại sao ra ngoài quốc gia thành vĩ nhân? Rõ là nguồn tài nguyên bị

bỏ quên và xử dụng sai lầm, Đừng chửi bới khóc lóc, chèn phá nhau nữa. Hãy bắt đầu lại từ đầu.

oOo

Vào dịp đầu xuân, Cường Sinh tôi không dám nói lời xui xẻo. Dù sao thì sự thay đổi đất trời ta cũng nên nêu lên một hy vọng. Cái hy vọng hòa bình đã thấy có. Cái hy vọng thống nhất còn xa xăm lắm. Năm Kỷ Dậu, 1879. Quang Trung đại phá Quân Thanh để thống nhất nước nhà, Quang Trung là ai? Chắc chắn không phải là tập đoàn Vua Lê, Chúa Trịnh, Nguyễn Ánh, Trương phúc Loan và bầy cựu thần nhà Mạc. Bọn này chỉ biết

tạo ra chiến tranh suốt 300 năm để củng cố ngai vàng. Đánh nhau

chấn lại dùng sông Gianh chia hai đất nước để nghỉ. Nghỉ chái tại đánh nhau. Bọn mứa may ấy đâu có lo cho hòa bình. Bọn chúng đâu có giải quyết được vấn đề thống nhất đất nước. Đánh nhau yếu quá, tên Nguyễn Ánh rước thêm 3000 chiến thuyền Tiêm La vào sông Sầm Giang, Lê Chiêu Thống rước 20 vạn quân Thanh vào miền Bắc. Tài trí của chúng chỉ có thể thôi. Vua, chúa, quan liêu chỉ biết có thế và hành động như thế. Ấy vậy mà, trong rừng núi Tây sơn, bỗng nhiên có một anh nông dân bước ra, vung tay trái quét sạch miền Nam. Đưa tay phải dẹp tan miền Bắc. Chân trái đá quân Xiêm, chân phải hất quân Thanh đem lại thống nhất cho nước nhà. Sự xuất hiện bất ngờ của Nguyễn

Huệ là biểu tượng cho biến chứng lịch sử Việt Nam. Ngày trước cũng vậy. Nhà Hồ cướp ngôi nhà Trần. Nhà Trần đi cầu cứu quân Minh, Tất cả bọn khoa-bàng, trí thức, phong kiến đều bất lực. Ấy thế rồi từ rừng núi Lam Sơn, ông thợ rừng Lê Lợi bước ra quét một phát mười năm, làm yên việc nước

Hai bài học cũ đó có đáng cho ta suy gẫm không? Hiện tại đất nước mình có bị chia hai không? Còn lâu mới thống nhất. Cái thế chính trị và ý thức hệ thế giới quyết định như vậy. Hồ chí Minh có nuốt được miền Nam không? Có lẽ khi đó cụ đã quy tiên rồi. Tổng Thống Thiệu có thống nhất được không? Có lẽ còn lâu và khi đó ông đã mãn nhiệm kỳ lần thứ bốn rồi?

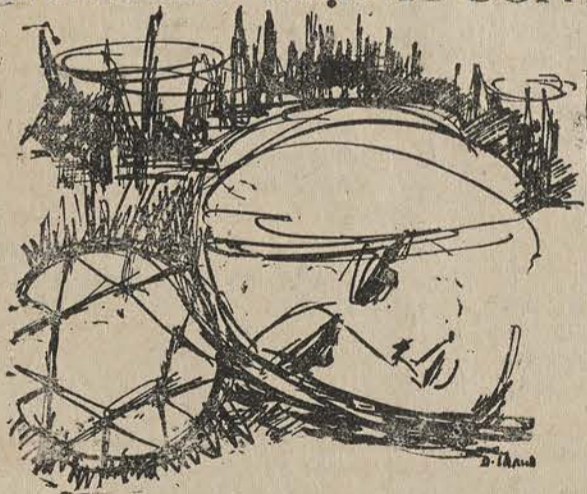
Vị anh hùng dân tộc ấy, chắc chắn hiện thời chưa thấy xuất hiện. Cuộc Nam bắc phân tranh ngày xưa chỉ là vấn đề nội bộ mà còn diễn tiến cả trăm năm. Cuộc chia nước hôm nay cùng với Trung Hoa, Đại Hàn, Đức quốc, Ai lao sẽ kéo dài đến bao lâu nữa.

Cảm ơn quý vị hiện tại đã cố gắng đem tới Hòa Bình. Còn công việc thống nhất xin trông cậy ở đàn em đang lớn.

CUÔNG SINH

MỘT TRUYỆN TÌNH
ĐẦY THƠ MỘNG
VÔ CÙNG LÃNG MẠN!

NGUYỄN MẠNH CÔN

GIẤC MƠ
CỦA ĐÁ

sẽ có bán ngay sau Tết

- Kỳ Dậu 1789 đánh dấu một thắng lợi quân sự tuyệt đẹp của người Việt, trong lịch sử chiến tranh
- Kỳ Dậu 1969, đánh dấu một giai đoạn phát huy vĩ đại của tư tưởng Việt Nam, làm tổng hợp tất cả mọi dòng tư tưởng lớn trong lịch sử.

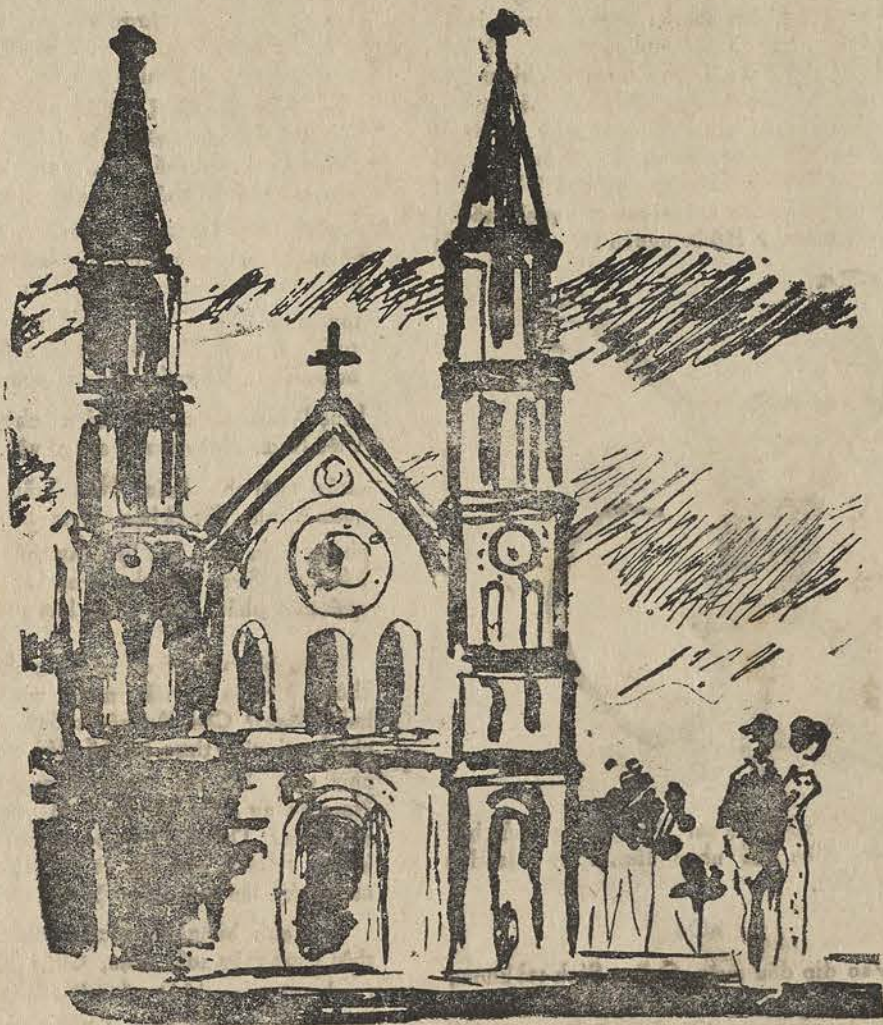
«giấc mơ

CỦA ĐÁ»

của Nguyễn mạnh Côn

báo trước sự phá huy đó. Nhưng xin nói rõ: đó là một truyện tình, tình cao thượng Ân Tết xong, bạc nhớ mua ngay, đọc ngay, để được tình yêu đưa giết từ mộng mơ vào triết thuyết, trên con đường trải toàn hoa thơm cỏ lạ...

nhật tiến

NGÀY XƯA, BÂY GIỜ

Ký vào sổ đôi gác xong, Hoanh lững thững xách khẩu súng Thompson lên phố chợ. Hoanh là anh ruột của thằng Há trong một gia đình mà lão Đồi cho là vô phúc. Thằng anh đi lính cho bên này. Thằng em lại là đệ tử cường nhiệt ở bên kia. Thằng Há đã thề không đối trời chung với anh nó. Nó dọa sẽ có ngày cắt tiết thằng Hoanh bằng mã tấu. Hoanh biết thế tự ái nổi lên đùng đùng, nhả tin thách thức đứa em đối diện để xem thằng nào cắt tiết được thằng nào. Hàng rất tin tưởng vào hai cánh tuy vạm vỡ của hắn. Và hắn đã nghĩ đến lúc kẹp được cổ họng Há óm nhom vì thiếu ăn, đối ngữ trong những bấp thỉt cuộc sống từng thớ chắc nịch như thớ gỗ của mình. Rồi sau đó, hắn sẽ làm gì, hắn chưa nghĩ đến. Ít ra trong môi trường sinh hoạt ở bên này, tâm hồn của hắn cũng còn có chất người hơn. Có thể hắn sẽ buông tha nếu thằng Há ngỏ lời van xin. Cũng có thể hắn kẹp chết đứa em trong một giây phút bốc đồng. Hay tóm được nó đã. Và trong khi chờ đợi, Hoanh không bận tâm lắm về điều đó. Hầu mai lo nghĩ về cuộc sống của chính hắn nhiều hơn. Theo dư luận bạn bè, thì hắn thuộc vào loại phôi bò nóng này, ít có bề sâu. Tuổi Hoanh ngoài ba mươi, đầu bướng, trán dô, mắt sếch. Hắn từ thời bận bộ quần áo đen, hai tay sấn lên tận khuỷu để lộ một bên là một vết sẹo dài, chứng tích của một vụ xấp lá cà với mấy thằng du kích xã, còn một bên là một mảng xăm màu xanh đậm, ghi hai hàng chữ mà Hoanh rất đặc ý:

Trái mùa chinh chiến

Da ngựa bọc thây

Trái với loại chữ xăm mình của những anh lính khác có tâm hồn đa cảm: "xa quê hương, nhớ mẹ hiền", hoặc của những anh đã dẫn thân vào cuộc đời với mặc cảm thua lỗ với hai chữ vồn vụn "Bụi đời".

Dấu sao thì những đồng chữ gắn liền vào da vào thịt ấy cũng ảnh hưởng đến lối suy nghĩ của những tâm hồn giản dị như Hoanh là một. Hắn đã sống ồn ào, nhiều khi nháng lửa, mặc dầu sự nháng lửa theo con mắt khách quan mà xét thì chỉ là một loại anh hùng tính một cách rất cá nhân và hiểu thảng,

Ở giữa đám bạn bè, bao giờ Hoanh cũng chứng tỏ sự hiện diện của mình bằng cách ăn to, nói lớn. Trong mỗi câu nói, bao giờ hắn cũng tìm cách chêm được vào một tiếng thật kêu, thật sáo, mặc dù có khi hắn đã xử dụng sai lạc cả ý nghĩa, nhưng hắn lại rất vừa lòng về phương diện trí thức ấy của mình. Thêm vào đấy Hoanh lại còn có cái tính riềm rúa. Ở cô hắn lúc nào cũng có một vương lụa đỏ, vương lụa không bao giờ rời hắn, ngay cả những giờ phút nguy nan, để lộ mục tiêu nhất, vướng víu nhất. Khẩu súng của Hoanh cũng mang một vẻ đặc biệt. Hắn tháo bỏ băng gỗ cho ngắn lại, nhẹ hơn, và nó là vật thứ hai không bao giờ rời Hoanh cả, nhất là những lần gã từ đồn rảo bộ lên phố chợ, một dây phở đã điu hiu, càng trở nên điu hiu từ ngày tình hình mặt trận bắt đầu sôi động.

Đứng giữa đám đông ở phố chợ nhỏ bé này bản chất ồn ào của Hoanh bỗng mất hẳn đi. Cái tâm lý này hầu như tất cả các bạn của Hoanh đều mắc phải, nhất là những lúc ra phố có một mình. Một số không nhỏ dân chúng ở đây đã nhìn Hoanh và các đồng đội của Hoanh với cặp mắt của kẻ đối nghịch. Họ là những người có thân nhân đã chết vì bom đạn của bên này, hoặc có người quen biết hoạt động cho hàng ngũ bên kia. Những ý tưởng đối nghịch được thúc đẩy hoàn toàn bằng lý do tình cảm chứ không phải vì lý trí so sánh chủ nghĩa này hơn hay chủ nghĩa kia kém.

Bởi vì tất cả đám người đối nghịch ấy đều đã gặp nhau ở một điểm cuối cùng, ấy là mong được sống yên ổn trong một bầu không khí thanh bình, không có bom rơi, đạn nổ, vườn hoang được coi sóc, ruộng trồng được cày bừa và tất cả những người thân đã đi xa được trở về đoàn tụ. Đó là nguyên nhân sâu xa đã khiến cho họ dù có thù hận, chống đối ghét bỏ nhau nhưng vẫn chung sống được với nhau trong 1 môi trường bên hồ phẳng lặng ở bề mặt nhưng vô cùng chua sớt ở bề sâu này.

Hoanh lách qua đám đông chen chúc dưới bóng mát của một tàng cây lớn để chui vào một quán lá lụp sụp. Hắn kêu một xi rượu nhắm nháp với mấy con tôm khô. Bên gã khẩu Thomsomo nằm lạnh lẽo trên mặt bàn. Hắn mệt mỏi nghĩ đến gia đình, bạn bè và khung cảnh rã rời trước mặt. Những ý nghĩ thoát ly lại bắt đầu gặm nhấm tư tưởng của hắn như men rượu đang bắt đầu làm mất hẳn thêm hoa, nâng lửa bên ngoài thêm đờ đẫn. Hắn nghĩ đến một đời sống thường trực di chuyển của những đoàn lính tác chiến. Gian nan nhưng lúc nào cũng đổi mới, lúc nào cũng đầy sinh động với tiếng bom rơi, đạn nổ tiếng lửa reo, tiếng kèn trận và những tiếng la hét om sòm trong đêm thâu.

Rồi khi đám người rút về hậu tuyến những kẻ sống sót lại vẫn tiếp tục sống điên cuồng, hối hả với những ngày nghỉ phép tuy ngắn ngủi nhưng quý giá biết bao. Gái, rượu, đánh lộn, đập phá để rồi bắt chợt vào buổi sáng tinh mơ hay nửa đêm khuya khoắt, tất cả lại làm lui cấp tốc ra đi, hướng về một trận địa mới.

So sánh cuộc sống ồn ào, sôi nổi và đầy vẻ hào hùng đó, với nếp sống buồn tẻ của những ngày đứng chân trong một vọng gác đã quen thuộc từng bụi cây, ngọn cỏ hay những buổi tuần tiễu quanh một chu vi không vượt quá một tầm mắt hẹp hòi, Hoanh lại càng thấy mình có nhiều lý do để thực hiện một cuộc thoát ly.

Bỗng có tiếng ồn ào trước cửa và mọi người có vẻ nhốn nháo. Hoanh nghe thấy cả tiếng ò súng đem đạn lên nòng kêu lách tách. Hắn vội chộp lấy khẩu súng của mình và lao ra cửa. Trong men rượu chập choạng, Hoanh nhìn thấy mấy bạn đồng đội của mình đang vây một gã thiếu niên. Thân hình nhỏ thó của gã với một khuôn mặt choắt choeo gọi cho Hoanh một hình ảnh quen thuộc. Hắn cố lục lọi trí nhớ. Một kỷ niệm xa xôi nào đó chợt lóe lên trong đầu. À! Thằng Sách. Thằng Sách là người ở xã trên, hồi còn nhỏ nó đi làm mướn ở Vĩnh Hới và cũng đã có thời kỳ đi học cùng với bọn Hoanh ở trường sơ cấp trong làng. Sự xuất hiện đột ngột của gã làm Hoanh như vụt sống lại cả một quãng thời gian êm đềm khi thôn xóm còn im tiếng súng. Bây giờ, Sách đứng đó, vẫn thân hình nhỏ thó ngày xưa, nhưng nước da xanh mét, mặt mũi vêu vao, quần áo xộc xệch với một vết thương băng vội bằng nùi giẻ ở bụng chân trái. Câu chuyện có vẻ bắt đầu từ cái nùi giẻ đầm máu này. Quả nhiên, vừa trông thấy Hoanh, thằng Quới, một đội viên trong tiểu đội của hắn đã la lên:

— Anh Hoanh đây rồi. Tụi tôi bắt được thằng này mới tham dự vào cuộc kích cầu đêm trước.

Hoanh len qua vai một vài người, vừa tiến vào, hắn vừa hỏi:

— Thằng Sách ở xã trên đây mà. Sao mày biết nó đã dự vụ kích cầu?

— Thì chân nó đó. Anh thử rạch ra coi có phải nó ăn đạn Carbine của tụi tôi không.

Gã thanh niên được Hoanh nhận ra tên mình thì vẻ mặt bớt nhợt nhạt hơn. Gã nói líu rúi:

— Phải rồi. Tôi là Sách đây "bác" Hoanh. Tôi quốc gia mà. Tôi có biết kích cầu, kích cợt gì đâu.

Hoanh kéo thêm cái ống quần bên trái của gã lên cao chút nữa rồi hỏi:

— Cái chân mày làm sao đây.

— Tôi... Em... Em té!

Một đồng đội của Hoanh là tên :

— Té cái con chó gì đâu, chân này không ăn phải miếng đàn cứ chặt đầu tui đi.

Hoanh ra lệnh :

— Lột thử cái nùi giẻ ra coi,

Sách lạy van :

— Em lạy các anh. Em van các anh. Lỡm thế đau em lắm.

Rồi bỗng nhiên gã tu lên khóc như một đứa con nít. Thái độ bất chợt này làm Hoanh nhìn gã chăm chú hơn. Những kỷ niệm thơ ấu ngày xưa chợt chớm trong óc hẳn. Nhưng một người đứng bên cạnh đã nhanh nhẩu rút chiếc dao găm, cúi xuống cắt cái nút chẳng chịt trên vết thương của Sách. Máu giẻ được rửa ra khỏi và những tia máu tím bầm ứa ra chan hòa trên bụng chân còm cõi của gã thanh niên rồi chảy qua năm đầu ngón chân và chấm vào nền đất cát khô bỏng. Một bàn tay không biết của kẻ nào phủ phàng nhấn vào miệng vết thương và ban ra. Máu cái miệng cùng la lên một lúc.

— Vết đàn rõ ràng.

Sách gân cổ lên cái một cách tuyệt vọng:

— Em bị đàn. Mà điều đó là đàn lạc hồi hôm. Em không đi Cộng Sản. Em đi quốc gia. E... thề.

Về mặt thiêu não vừa sợ hãi của Sách làm Hoanh vụt nhớ đến ngày xưa, cũng chính về mặt y hệt như vậy đã nhiều lần Sách đã gân cổ lên cãi với thầy giáo về sự không chịu làm bài và học bài của gã. Có bạn, Sách bị tuyên phạt hai mươi ròi. Nó cái Nó lý sự. Rồi nó van xin. Rút cuộc nó thắng được lòng trách nhiệm của thầy giáo. Mười mấy năm qua, Hoanh thấy nó vẫn là nó, mặc dù quê nhà biết bao thay đổi. Chính vì điều đó mà trước mắt Hoanh bây giờ, nhân vật Sách học trò lẩn át nhân vật Sách là một tên du kích CS. Lòng Hoanh vụt nhen nhúm một nỗi chua xót y hệt như mỗi lần Hoanh nghĩ đến thằng Há, em ruột của mình. Cái gì đã xô đẩy thân phận của tất cả đám thanh niên có chung một dĩ vãng êm đềm ấy trở nên thù nghịch? Cái gì đã xô đẩy hai anh em ruột thịt đến độ hăm dọa sẽ thanh toán nhau ngay trên mảnh đất của tổ tiên còn để lại này. Thằng Há, dù thế nào thì cũng vẫn là đứa em đã tham dự với Hoanh đây rẫy những kỷ niệm, Hoanh nhớ ngày xưa, mẹ hẳn vẫn nói.

— Mày có thương tao thì mày phải thương em. Nó còm cõi, tội nghiệp lắm.

Có bạn thằng Há ốm, Hoanh đã ngồi bên cạnh giường có suốt hai ba ngày liền. Hoanh đã buồn bã ngồi ngắm em với cái đầu trọc nhẵn, khuôn mặt choắt cheo, hai mắt lơ lơ, sâu trùng như hai lỗ đảo. Khi đó, thói thì thằng Há là tất cả, Hoanh nhường nhịn nó hết và chỉ mong mỗi một điều độc nhất là thằng Há khỏi bệnh.

Bây giờ kỷ niệm như bị cắt thành mảnh nhỏ, rã rời, dòn dáu, chua xót. Điều đó làm Hoanh bỗng cảm thấy mình quá mệt mỏi khi phải đối phó với câu chuyện đang xảy ra, trước khôn mắt xanh nhợt của thằng Sách và về mặt giận dữ, hung hăng của các bạn đồng đội của mình.

Máy sao vừa đúng lúc đó thì có một tiếng nổ phát ra ở phía phòng đọc sách, Có lẽ là tiếng lựu đạn, Cũng có thể là một quả mìn. Mọi người nháo lên, xô nhau chạy tán loạn. Bạn bạn đồng đội của Hoanh nhanh như những con sóc, xách súng phóng lại như bay. Thừa cơ hội lộn xộn, thằng Sách vùng lên chạy, Hoanh rồi rảo nhìn về phía có tiếng nổ, rồi lại quay về phía hướng thằng Sách đang chạy. Những giọt máu tím sẫm thì nhau rớt xuống lớp bụi chói chang in thành một chuỗi đốm đỏ vòng vèo theo cẳng chân khắp khiêng của nó. Như một cái máy, Hoanh hướng mũi súng lên và mở chốt an toàn. Thằng Sách như một miếng mồi ngon trước mắt. Nhưng óc Hoanh lại quay cuồng những hình ảnh đối nghịch. Khuôn mặt đầm nước mắt với nước da xanh xao của Sách vừa rồi nhào lên cái hình ảnh ngày xưa nó khóc lóc van xin thầy giáo buông tha hình

đình tiên luyện lập nghiệp

tim như tìm chim
tìm từ biển khơi
tìm về rừng núi
bé ơi bé ơi
có mang theo mũ cỏ đó chứ
hôm nay nắng
rồi ngày mai mưa
anh đã dành dụm
bao nhiêu là cở tích
vớ bao nhiêu kẹo hồng
anh sẽ đưa bé đi xa thật xa
ngồi trên những bậc đá nhà nguyện
nhìn ra biển
dưới ánh trăng vào thượng tuần
để vừa nghe kể chuyện
vừa ngắm kẹo hồng
và mắt nhìn ra khơi
tít tắp tận chân trời
mà ở đây
chúng ta sẽ xây lâu đài trên đám bọt
biển hồng
để hỏi nhau
có nhớ mẹ nhiều lắm không
mà nếu bé làm chim
đến đậu bên cửa sổ
hót lên mỗi buổi sáng
vào giờ anh học bài
ừ nhỉ, nếu anh cũng là chim nữa
thì chúng ta sẽ làm tổ trên một ngọn
soan cao
thẳng tư hai đứa có hoa soạn nở thơm
ngát
ở xứ mình vào mùa này

người ta hái hoa soạn thật nhiều
về đặt dưới chân tượng chịu nạn và
hôn kính
mà nói thật đấy
chúng ta sẽ làm tổ ở trên tháp chuông
nhà thờ nữa đi
để khi chiều tiếng chuông vực sâu đó
chầm chậm...
từng tiếng ngậm nga...
thì chúng ta sẽ thình lặng
một phút tưởng tới ông bà
những người thân yêu nằm trong lòng
đất
và nghĩ đến chúng ta
rồi những ngày cuối mùa vọng đến
là những ngày êm đềm
rủ nhau tha những cỏ rơm mới
làm đệm và đợi Chúa sinh ra
mà những buổi kinh sớm
mà những buổi kinh hôm
chúng ta cứ ở đó mãi
(mà không lo mẹ mắng)
và chỉ về thăm mẹ
vào dịp vườn nhà ta chớm mùa hái
trái mà thôi
nhưng chả biết đâu
nếu trời nhiều mây
nếu trời còn gió
anh chả dám bao giờ xây nhà bằng cỏ
gia tài chúng ta chẳng có nhiều
một lời nguyện ước
những lời chiều chuông bền lâu
đừng ước mơ nhiều mẹ mắng
đừng soi gương
đừng thắt ruban trên tóc
và hãy mặc áo trắng chùng gót
anh sẽ đưa bé đi
qua đồng bằng hoa lá
lên cao nguyên cao thật là cao
anh sẽ đưa bé về
tu viện trắng trên một ngọn đồi
miền này yên tịnh và đẹp lắm,

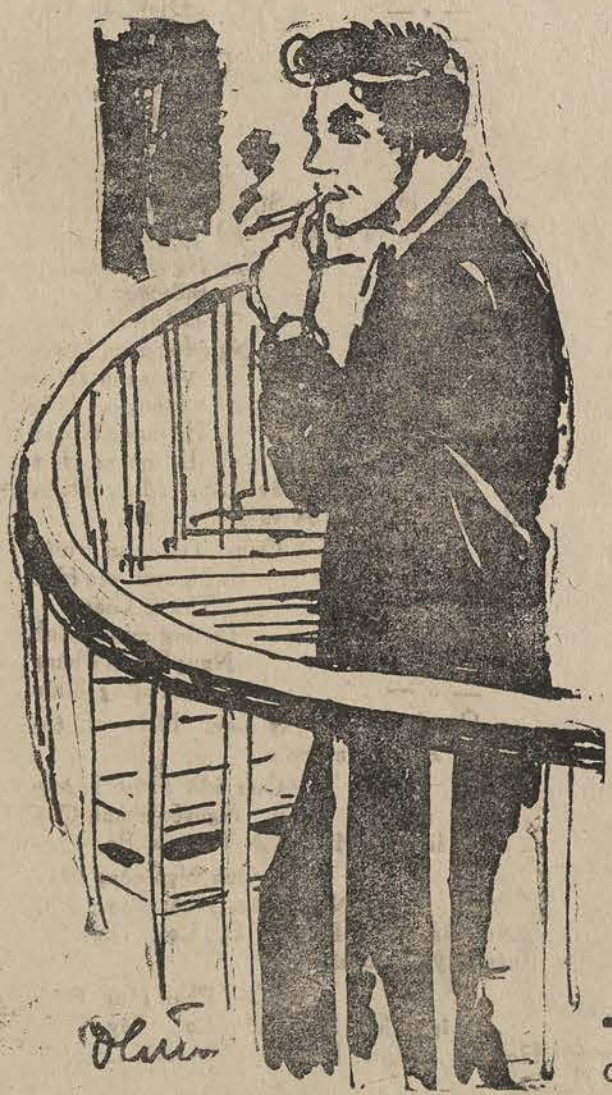
phạt bằng những roi mây khủng khiếp. Trong những tích tắc bối rối như vậy, Hoanh không sát định rõ rệt được vị trí của gã thiếu niên trước mặt. Nó là bạn. Nó là thù. Nó là đồng bào, cùng quê hương, cùng dĩ vãng, cùng kỷ niệm hay nó là hung thần reo rắc tàn phá cho xóm làng. Bản nó. Tha nó. Bản nó. Nhưng bây giờ thì trễ rồi. Hình dáng tập tễnh của nó bị che lấp bởi một lớp người gồng gánh chạy qua. Hoanh lao mình về phía trước. Sách hiện ra trước tầm súng. Hoanh nâng khẩu súng lên ngang mày. Một người nữa đã chạy vụt qua. Hoanh lại sẵn lên nữa. Lần này hẳn quật một băng đạn nổ ròn rã. Hẳn cảm thấy gân tay của hắn bị chùng lại và những viên đạn chệch quá lên cao

ở đó kẻ chạy trốn cũng như kẻ săn đuổi thật sự không có một nỗi căm thù nào ngoài cái động lực mạnh mẽ của một guồng máy lồi cuon xô đẩy, như những ngọn cuồng phong thu hút những con thiếu than vô tội sa vào lửa đỏ.

lot thôm vào khoảng trời xanh thăm thẳm Phía đằng trước, thằng Sách vẫn cầm cúi chạy. Nó vượt được qua một cái hàng rào thấp, lách băng qua những thân cây gòn xanh mượt và cuối cùng nó biến sau những túp nhà lụp sụp. Hoanh định chồm lên theo sát. Nhưng chân nó hầu như cứng lại, sững sờ. Hẳn bối rối. Cái gì đã khiến cho hắn mất hẳn đi những phản ứng lệ làng. Đầu óc hẳn trần ngập, xô đẩy chia xé bởi những hình ảnh ngày xưa, bây giờ

Trước mặt hắn không còn là một thằng du kích đang chạy. Nhưng nó là dĩ vãng, là thằng Há, thằng Đực thằng Vinh và có thể là hẳn nữa. Ngày xưa chúng nó yêu nhau. Cái gì đã làm cho chúng bây giờ trở thành thù nghịch. Chắc chắc không phải vì lý tưởng. Cũng không phải vì những danh từ cao xa mà bọn chúng được hứa hẹn ở cả bên này lẫn bên kia- những ý nghĩ đó khiến Hoanh trở nên mệt mỏi.

Tiếng ồn ào của mọi người phía đằng kia đang xôn xao về vụ nổ càng làm hắn mệt mỏi thêm. Hơn bao giờ hết hẳn muốn được yên ổn. Hẳn muốn được nằm xuống một chỗ kín đáo để nghỉ. Để được thoải mái nhắm nghiền hai mắt lại. Để không còn nghe thấy tiếng súng nổ. Không còn trông thấy những vết thương lở loét, rướm máu. Và nhất là để khỏi phải tham dự vào những lần đuổi bắt

CON ONG CUỐI NĂM CON KHỈ

GÀNH «VÀNG»

ĐI ĐỒ SÔNG NGÔ

minh võ (sưu khảo)

Trong năm con Khỉ, quý đấng ở Viện Nhi Đồng xuất ngoại hot kỳ. Đền mua vui độc giả, tôi bèn làm một phát sưu khảo dưới đây:

NƠI GIẢI ĐỘC và NGƯỜI ĐI

Hoa Kỳ (Via Londres-Rôme)
 Ông Trần ngọc Châu
 Nhứt Bồn, Đại Hàn, Hoa Kỳ, Bỉ, Anh
 Cát Lợi, Ý Đại Lợi Ông Đào Ngọc Thọ.
 Ông Lê Ninh.
 Ông Võ văn Phát.
 Washington Ông Nguyễn Hữu Đức.
 Ông Trần Quý Phong.
 Hoa Kỳ Ông Trần Duy Tự.
 Ông Đỗ Trọng Nguyên
 Châu Sokan
 Hoa Kỳ Ông Nguyễn trọng Nho
 Ông Nguyễn khắc Tân
 Ông Lê Công Thành
 Mã Lai Á Thái Lan và Tân Gia Ba
 Ông Lý Quý Chung
 Ông Phạm Hữu Giáo
 tức Mặc Giao
 Đài Loan Ông Huỳnh văn Lầu
 Ông Võ Mạnh Đông
 Mã Lai Á Ông Nguyễn hữu Chung
 Đài Bắc, Hán Thành Ông Mã Xái
 Thái Hồng Kông Ông Tăng cửu Túc
 Đài Loan, Nhật, Ông Tăng dân Diêu
 Hoa Kỳ Ông Đình văn Đệ
 Thái, Ân, Đại Hàn Nhật và Phi Luật
 Tân (Via Hồng Kông, Đài Loan)
 Ông Dương văn Ba
 Ông Nguyễn văn Lễ
 Đình văn Đạm
 Nguyễn đình Lý
 Đoàn đình Dương
 Bùi văn Nhân
 Nguyễn văn Triển
 Mã Xái
 Nguyễn quang Siên
 Tây Đức, Thụy Sĩ, Hòa Lan, Bỉ (Via
 Paris, Anh và Ý Đại Lợi)
 Ông Nguyễn bá Căn
 Hồ ngọc Cứ
 Diệp văn Hưng
 Nguyễn quang Luyện
 Võ mạnh Đông
 Nguyễn Biên
 Hồ ngọc Nhuận
 Lê quang Hiền
 Úc Châu, Tân Tây Lan, Miến Điện,
 Miến điện, Mã Lai Á và Singapore
 Ông Trần vận Phiên
 Nguyễn văn Hào
 Thanh Giác
 Dương minh Kính
 Nguyễn văn Phùng
 Phù năng Khinh
 Úc châu, Tân Tây Lan, Miến Điện,
 Mã Lai Á và Singapore.
 Ông Hồ Hữu Tường
 Nguyễn thành Quế
 Thái Lan, Mã Lai Á Tân gia Ba
 Ông Ngô công Đức
 Đài Loan, Nam Hàn, Nhật Bản, Phi
 Luật Tân, Tây Đức, Ý Đại Lợi, Thụy Sĩ,
 Pháp Mỹ Quốc và Pérou.
 Ông Phan Huy Đức
 Pháp, Thụy Sĩ, Ý Đại Lợi, Tây Đức
 Hoa Kỳ, Pérou, Phi Luật Tân, Đài Loan và

Đại Hàn Phạm Chí Thiện
 Nguyễn hữu Thời
 Đài Hàn, Nhật Bản, Hoa Kỳ, Tây Đức.
 Thụy Sĩ, Ý Đại Lợi và Hồng Kông
 Lê Ninh
 Đào ngọc Thọ
 Đài Bắc, Hán Thành, Nhật Bản, Úc
 Châu Lê quang Hiền
 Thái Lan, Hồng Kông Nhật Bản và
 Đại Hàn Ông Nguyễn minh Đăng
 Nhật Bản, Hồng Kông và Đài Loan
 Nguyễn khắc Tân
 Nguyễn khắc Dậu
 Phạm Hữu Giáo
 tức Mặc Giao
 Bangkok Ông Lý Quý Chung
 Phạm Chí Thiện
 Mã Lai Đỗ trọng Nguyên
 Lê Tài Hòa
 Thái Lan, Ấn Độ, Do Thái, Algérie,
 Tunisie, Maroc, Tây Ban Nha, Pháp, Anh
 Bỉ, Tây Đức, Thụy Sĩ, Áo Ý và Hy Lạp.
 Ông Đàm quang Đôn
 Trần Công Quốc
 Nguyễn Đại Bằng
 Hồng Kông, Đài Loan, Nhật Bản, Đại
 Hàn và Thái Lan, Diệp văn Hưng
 Lima (Pétou) Argentine và Brésil (via
 Paris Genève và Tokyo) Huỳnh Ngọc Anh
 Nguyễn Hữu Chung
 Nguyễn văn Thông
 Trương đình Tư
 Lê Tài Hòa
 Trần Sanh Bửu
 Hoàng Hồ
 Dương văn Thụy
 Lê Công Thảnh
 Maroc, Tunisie, Sénégal và Côte
 d'Ivoire. Ông Nguyễn Minh Đăng
 Nguyễn văn Chuyện
 Phan xuân Huy
 Nguyễn văn Chính
 Nguyễn công Ân
 Cao văn Chiêu
 Dương vy Long
 Ngô văn Hiếu
 Trương văn Tròn
 Thụy sĩ, Pháp, Anh, Tây Đức
 Ông Hồ Hữu Tường
 Tân Gia Ba, Dọ Thái, Ý Đại Lợi,
 Thụy Sĩ Áo Tây Đức, Bỉ và Pháp,
 Hồ văn Minh
 Thụy Sĩ, Pháp, Anh, Tây Đức.
 Ông Nguyễn văn Dận
 Bangkok, Singapore, Hồng Kông, Tokyo
 Trung Hoa Dân Quốc và Đại Hàn
 Phạm Duy Tuệ
 Nguyễn văn Ân
 Tokyo, Séoul, Taipei và Hồng Kông.
 Nguyễn Đát Dận
 Nguyễn văn Thơ
 Hồ Ngọc Cứ
 Hồ văn Thơm
 Nguyễn văn Hào
 Thái Lan, Tân Gia Ba, Nhật Bản Hồng
 Kông, Trung Hoa Dân Quốc và Đại Hàn.
 Ông Nguyễn hữu Phối tức
 Nguyễn thế Linh,
 Ai Lao, Miến Điện, Thái Lan, Cam
 Bốt, Mã Lai, Indonésia và Singapore (via
 Hồng Kông).
 Nguyễn văn Tết
 Nguyễn văn Quý

Trần minh Nhứt
 Dương văn Ba
 Trương vị Trí
 Mã Xái
 Thạch Phen
 Tăng cửu Túc
 Tăng dân Diêu
 Nhật Bản, Đại Hàn và Trung Hoa
 Dân Quốc (Via Hồng Kông)
 Nguyễn quang Luyện
 Trần quý Phong
 Nguyễn đình Lý
 Dương Minh Kính
 Nguyễn lý Tường
 Hoàng Thông
 Đông Kinh (Nhật Bản) Đoàn văn Cường
 Nguyễn văn Quý
 Tokyo, Hồng Kông và Đài Loan
 Nguyễn khắc Tân
 Đại Hàn, Nhật Bản, Đài Loan và
 Hồng Kông.
 Phù năng Khinh
 Đài Loan (via Hồng Kông)
 Ông Võ Mạnh Đông
 Huỳnh văn Lầu
 Mã Lai, Singapore, Thái Lan, Ai Lao
 Cam Bốt, Miến Điện và Indonésia (via Hồng
 Kông).
 Hồ Ngọc Nhuận
 Nhật, Đại Hàn, Đài Loan và Hồng
 Kông
 Nguyễn trọng Nho
 Phạm thế Trúc
 Phạm tấn Nhó
 Hồng Kông Tokyo và Séoul
 Nguyễn Bá Căn
 Lê Ninh
 Đào ngọc Thọ
 Pháp, Thụy Sĩ, Ý Đại Lợi, Tây Đức,
 Hoa Kỳ, Pérou, Phi Luật Tân, Đài Loan
 và Đại Hàn
 Ngô Công Đức
 Đài Bắc và Hán Thành Trần duy Tự
 Huỳnh Diêu
 Đình văn Đệ
 Phạm Duy Tuệ
 Nhật Bản, Đại Hàn, Đài Loan và Hồng
 Kông
 Phạm thế Trúc
 Hồng Kông, Úc Đại Lợi và Phi Luật
 Tân
 Nguyễn đình Lý
 Nguyễn hữu Đức
 Tây Đức (gia hạn
 cuộc viếng thăm)
 Hồ hữu Tường
 Manille
 Khiếu thiệu Kế
 Nguyễn trọng Nho
 Nguyễn văn Huệ
 Ngô văn Hiếu
 Đài Bắc, Hán Thành Huỳnh văn Tư
 tự-Hoàng Hồ

Khi trang báo này lên khuôn lại thêm 4
 phái đoàn lên đường. Địch có anh nào đem
 com mần muối vừng ra đi cả. Anh nào cũng
 tới viện Hồi Đoái đời đôn và bảo vợ đời đôn
 đen. Các anh đã gánh vàng đi đồ sông Ngô,
 đêm năm tơ tưởng đi mò, vinh quan
 về cho xứ sở. Bản sưu khảo của tôi có
 ngày ra, số nhiệm vụ lệnh. Nhưng thợ sập
 chữ bảo bản quá, sập « tấp ló » vát và qua,
 nên tôi đã giản dị hóa đi nhiều.

Đồng bào hãy tính thử xem Viện Nhi
 Đờ g đờ bao nhiêu vàng — cả nghĩa thối lần
 nghĩa thơm—xuống sông Ngô trong năm con
 Khỉ. Và mua được mấy con mẹ gì ?

CHUYỆN CƯỜI GIAO CHỈ

anh hợp

Tục truyền rằng :

Thuở ấy, súc vật cũng biết nói tiếng người, người vật đều dùng một thứ ngôn ngữ tiếp xúc với nhau, dĩ nhiên là tiếng nói của giống vật kém phong phú và kém tế nhị như chúng ta, nên mới có truyện sau đây.

Tôi lại xin giới thiệu trước là truyện này đã được dịch ra tiếng Pháp, tiếng Đức vào hồi 1948 với nhan đề là «ĐỪ ĐỈ ÔNG SỬ». Vì lý do không dám xúc phạm tới quý vị tu sĩ nên tôi đổi lại tên truyện.

Tại một làng thuộc miền Trung du Bắc Việt có một anh công dân khá già tuổi đã ngoài 30 mới có được một đứa con trai để nối dõi tông đường, nên anh ta cưng lắm.

Vì được cưng chiều quá cỡ nó hay nũng nịu, vòi vĩnh đến mức không ai chiều được.

Đêm đó, đúng nửa đêm giờ Tý, trông canh ba, nó lúi cồ bố dậy, đòi đưa ra tiệm ăn kẹo.

Anh ta muốn chiều ý, nhưng thời đó cũng lại bị «quân nó đào thành phá lũy ta» nên chính quyền có lệnh giới nghiêm tới tàn canh năm, anh nông dân đành phải hẹn với con là tới sáng bố sẽ mua cả hũ kẹo cho con ăn.

Nhưng thằng bé con độc nhất của anh nông dân cũng lại khôn quá trời, nó đòi thực hiện câu phương ngôn Hy Lạp :

Một tí sù cầm ngay trong tay còn hơn là 10 bồ chờ đợi; nên nó cứ khóc nấc lên từng cơn. Nghe mà xót xa cả lòng. Anh nông dân bèn dọa rằng :

«Này, lệnh Thiên Từ truyền là ban đêm không ai được lộn xóm, nghe hôn, mà khóc hoài ngãi chém đầu đấy».

Nó lại càng khóc thêm. Anh bèn chế ngón tay ra vườn sau, quát to :

«Ông cộp kia kia ! Nếu còn khóc, ông ấy vào ăn thịt mày».

Nó càng khóc nữa.

Tình cờ, lúc đó có một ông cộp thật đang rình tại vườn sau để chụp con heo nái tơ nằm trong chuồng nuôi của anh nông dân.

Thấy thằng bé khóc hoài, ông Cộp vừa lắng tai nghe, vừa suy nghĩ :

«Thiên từ là con trời là chúa tể muôn dân thằng bé không sợ. Ta đây ! Chúa tể sơn lâm chuyên môn ăn thịt người, nó không sợ; Vậy thì nó sợ ai? Ai to gan hơn ta và thiên từ ở cõi thế gian này? Ông Cộp bèn đón đũa lại gần vách để nghe ngóng, chợt xa xa có nhiều lần chớp bẻ và sóng động ngàn khơi.

Anh nông dân dọa con ! «Chết chưa ! Ông thiên từ nổi giận đó ! Nín ngay đi !» Thằng bé cũng bắt chặp cả ông thiên từ, nó lại khóc to hơn nữa.

Anh ta tức quá mang ông Kẹp, ông Hạm ra hăm dọa. Nó cũng vẫn không sợ ai.

Bản quá, anh đành phải vào buồng gọi vợ chửi dạy, dỗ con hộ anh. Chị ta ôm nó vỗ về và hát ru ả ơ ời.

Thương thương nhớ nhớ sầu sầu
Ăn cơm sợi đũa, ăn trầu quên vôi.

Ai về đường ấy hôm mai,
Gửi thăm điều nhớ, gửi vãi điều thương.

Gửi cho đến chiếu, đến giường,
Cho đến chốn buồng hương em nằm.

Thế là anh ta lại mò vào buồng hương... với chị vợ. Nhưng thằng bé vẫn cứ khóc rầy đàn dạch đòi ăn kẹo. Cái quá, anh bèn phát luôn vào móng nó hai cái thật mạnh và hét to :

«An cái con Xê» Thằng bé khờ vô cùng : Biết rằng quấy nữa thì chả được ăn gì mà chỉ có ăn đòn thôi. Nó bèn nằm im thin thít. Ở ngoài kia, ông Cộp đâm run sợ, mắt hết tinh thần, ông thầm nghĩ :

«Húy, trời đất ơi ! Ông con Xê là gì mà ghê ghê quá thế. Ta nằm đây, bố nó gọi đến ta, nó không thèm sợ. Thiên lôi sắp đánh, nó cũng không sợ. Vậy mà chỉ nhắc tới tên ông con Xê nó bật khóc ngay. Ra trên đời này còn có một ông hơn ta gấp bội. Lúc đó bên trong buồng, thằng bé bỗng ôm lấy bố rên rĩ : «Bố ơi ! Sợ...»

Thấy thế, anh lại thương con, bèn nhắc ngay cái gối gỗ ném qua cửa sổ và nói :

«Đấy ! Ông con Xê nhảy ra rồi. Để ông ấy bắt ông Cộp ngoài kia. Con cứ ngủ yên đi.»

Tình cờ cái gối trúng vào giữa trán ông Cộp, ông Cộp sợ quá vội vàng nhảy vọt qua rào chạy mất. Thấy những cụm cây sào sọc, ông Cộp ngỡ là ông con Xê đang đuổi bắt nên cứ cầm đầu chạy miết, không dám ngoảnh cổ lại. Ông Cộp cuống quá, không kịp nhìn kỹ cả đường trước, nên ông đâm sầm phải một bà lão. Bà lão tưởng ông Cộp vỗ mình để ăn thịt, vội vàng kêu trời, kêu đất. Ông Cộp liền đưa chân bịt miệng bà, ngó quanh quất rồi ghé tay bà hỏi thăm :

«Ông con Xê không đến đây hả. Ông ấy ghê ghê quá. Vừa mới vỗ đúng giữa trán tôi. Nếu tôi chậm chân chắc chết với ông ấy rồi. Lão bà, tôi không ăn thịt lão bà đâu nếu lão bà ta cho tôi biết hình dạng của ông ta.»

Chừng như biết tâm lý ông Cộp, bà lão chồm dậy, kêu to :

«Trời đất ơi ! Ông ấy ghê ghê lắm. Năm tôi 18 tuổi, ông ta hút tôi một cái giữa háng, mà đến nay tôi ngoài 70 tuổi vết thương vẫn nứt toác chưa lành.»

Ông Cộp nghềch mũi người vết thương của bà và gật gù nói :

«Ghê ghê thật ! Bị nhiễm độc, người vẫn thấy mùi.» Đoạn chúa Sơn Lâm năn nỉ xin bà cho cho biết hình dạng của ông, để biết đường mà tránh. Bà cụ le lưỡi nói :

«Eo ôi ! Ông ấy sừng sừng như cây cột. Không có mắt...»

— Không có mắt thì ta khỏi sợ. Chúa Sơn Lâm nói :

— Nhưng mà, bà lão đáp, tối tuy không mắt sáng hơn đèn.

Ông Cộp tiếp :

— Thảo nào, vừa rồi ông ấy đập tôi, một cái trúng giữa trán, tuy trời đang tối, tôi ngồi rình sau chuồng.

Tuy nói truyện vậy, bà lão vẫn sợ ông Cộp sơi. Vừa lúc đó thấy có một ông thầy chùa đi lại, bà bèn nói tiếp :

— Kia, ông ấy đuổi tới đây rồi.

Ông Cộp ngoảnh lại nhìn ông thầy chùa, liền nghĩ :

— Ông ta không có vẻ gì giữ gìn chức, có lẽ ta nên lại thử sức.

Cộp nhẩy vọt tới.

Ông thầy chùa ngồi xuống gõ mõ, tụng kinh, ý muốn trao thân xác cho Cộp dơi.

Cộp há miệng định tấp. Nó chợt nhớ lời bà lão tả hình dáng. Cộp sợ quá, găm lên mấy tiếng rồi phóng mình chạy mất.

ÔNG ĐỊA KHỊA ÔNG TÀI.

Có đôi vợ chồng thương gia kia rất giàu có và cũng rất tin ở thần quyền.

Ngoài bàn thờ tổ tiên anh ta có đặt bàn thờ Thần Tài, và ông Thổ Địa. Anh ta cũng bắt chước dân Tàu, đặt chỗ thờ ông thần Tài ở dưới đất, chỗ ông Địa thì ở bàn trên cao.

Nhân ngày Tết anh ta làm cỗ cúng các Thần. Theo lệ tục của người trước để lại, anh cúng ông Thần Tài bằng xôi, chè không thối, còn bao nhiêu gà, vịt, rượu chè ngon lành anh dựng lên ông Địa.

Ông Địa ngồi chén một mình cũng buồn, bèn kêu ông Thần Tài.

— Nhân dịp năm mới, gia chủ tâm thành, mời bác lên soi cỗ với tôi cho vui vẻ.

Ông Thần Tài bèn nhảy lên bàn ngồi nhậu với ông Địa. Vợ chồng gia chủ cũng ngồi lên trên cái giường kê gần đó, nâng chén lai rai trong khi chờ đợi. Chẳng ngờ, hương cúng trên bàn chưa tàn hết, hai anh chị đã «tàng tàng chén cúc» nên đâm ra phơi phới lòng xuân. Ông Tài xưa nay vốn ngồi ở dưới đất thấp, thành thử chưa bao giờ được ngó thấy những sự việc xảy ra trên giường cao.

Nay thấy vợ chồng hẳn ta làm dư quá, ông hốt hoảng kêu :

— Anh Địa ơi ! anh Địa ! ý chết cha ! Đầu năm mừng một mà vợ chồng gia chủ đang vật lộn nhau dữ dội quá !

Ông Địa sáng lờ ngó lơ ra ngoài sân, coi như không nghe thấy, không trong thấy gì cả. Ông Tài giận quá, hét to :

— Hừ ! anh tẻ quá đi mất hồi. Rằm, mồng một nào họ cũng rượu thịt cúng lễ anh. Anh lại ngồi ngay trên đầu giường nhà nó hưởng thụ. Thế mà bây giờ... nó định giết nhau, anh không can thiệp.

Ông Địa vẫn lặng thinh nâng chén. Ông Tài cau kính tiếp :

— Kia ! Kia ! có án mạng rồi.

Nó đâm nhau rồi hai đứa cùng năm rầy đàn dạch. Lối tại anh. — Ông Tài cứ lái nhái trách bạn mãi, không nhận được ông Địa phải giải thích :

— Tôi ở đây nên tôi biết rõ truyện này hơn anh. Nhân ngày Xuân, vợ chồng nó «sáng tác nời giống» đấy ! Anh đừng làm ồn ào hồng mắt «tác phẩm» của họ. Để yên lặng cho nó «uơm giống» cho tốt.

Ông Tài tò mò hỏi :

— Ô ! anh nói tôi mới biết đấy ! lạ nhỉ ? Uơm như thế bao giờ này giống ?

— 9 tháng 10 ngày sau đây, sẽ có một thằng người bé con từ trong bụng con mẹ theo chỗ đâm chui ra ngoài đời.

Ông Thần Tài lắc đầu :

— Sự việc ghê ghê thế mà ra mình chỉ vì khư khư ôm mớ tiền ngồi một xó nhà, ngó lên chỉ thấy găm giường thành thử chẳng biết cái con mẹ gì cả.

nguyên hương

những mảnh bài con ong giữa rừng viễn thám

Những ngày Con Ong bị gậy, những ngày Con Ong bị rút kim châm nọc «xây dựng, sửa sai», vào đầu bọn ma đầu, xú ướ, mất thiết, da chì, bọn tự xưng quân tử nhưng lại bất tài vô học chỉ giỏi múa rối, phường chèo, ngoạn mồm, vén miệng phun ra tở tở những câu thối khó ngửi. Những ngày cái thùng rác ở gốc công trường nọ bị bói, xói, đào bới-hơi khảm khảm như mũi hăm-ba-li-he thì Con Ong bị tên về vườn muốn làm gì thì làm»

Con Ong may mắn không phải đăng những lời loại sơn đông mài vó, đầu củ là con voi hộp tăng hộp bán mai đồ !..

Riêng bị nhân vẫn biết mình phân hèn không thuộc loại chính khứa Quân Tử xuất khẩu thành hủ nho, ẽ s dăm câu Tam-kinh hoặc xuất khẩu thành Mèo Ngừ ở Băng đảo, Tây Vực ngữ của lão quái Mũi kéc, và lại xuất thân vốn kép phường tuồng chuyên đóng vai đầu ngõ gó trống tọng chuông hát nói bài Quan Tướng Điện Bích hay là mò ỏm dít Tướng Công, vỗ tay hề hề cười cồ vô độ kẻ chọi đề mong Tướng Quốc đối hoai phong tước công hầu vinh qui bá tử cho rở mặt tông đường vốn dòng ỏm dít, bợ mông.

Bi Nhân thất học, vô tài, lấy nghề xướng ca làm sinh tử kế, đêm đóng vai vua áo mào rộn ràng, đêm đóng vai quan rập đầu cầu cạnh có đêm cười vui hơn hờ, có đêm bị luy ai hoai, chỉ một bộ áo mặc vào là thay đổi vóc dáng, khuôn mặt ngay, nhưng cời xiêm y chỉ lòi bộ xương cách trí-doong- thoóc- ba hồi, ba chi.

Kể thì những ngày hia mào của bị nhân nó cũng được khối em say mê, tăng bốc, như ng bây giờ, cuối năm con Khi đi bỏ lại l số di tích ai oán, não nùng, lâm ly, bi đát, em Gà te te đến bị nhân đang lo không biết phải làm trò khi gì để đỡ bạc lẻ, thì thằng cha Dê Húc Càn lò dò lợ mọ tới, bên chai la ve 33. Gặp gã con cầ con kẻ, dề ngỡ, bị nhân chốt ngựa ngáy tay chân nên bèn nài nỉ gả-phước thiện-một phù giới thiệu bị nhân với Thương Sinh chủ bút tiên sinh để được cời mở tâm tình. Nhưng chủ bút Thương Sinh khó dăm dăm, nhần mắt bảo: — Ấy, viết vừa phải nhé chú, nhờ bị gậy thì dơi nhé !

Những ngày cuối năm, bị nhân tưởng được tháp tùng cánh phi cơ ăn tết ở Balé nhưng ô hó ai tai, bị nhân vốn bất tài hót và nịnh nên bị cho à-la-de; buồn, ôi bị nhân buồn, nên đi thần thờ, chợt gặp thằng bạn ở Nha Thành làm lính biệt kích, nó rú :

— Mi không còn làm kép phường tuồng vậy hãy theo ta ra ngoài nó viễn thám một phía xem sao.

Bi nhân nghe nó nói, chạnh lòng tức cảnh sinh tình nhớ lại ngày nào quan Tướng quốc buồn thế thái nhân tâm, bỏ dinh thủ, bỏ vóng, lòng, mũ áo đáp tàu bay,.. đi nói chuyện với Cát và Biền.

Bi nhân là phận thấp hèn, dân ngu khu đen, đầu có lẽ nào ấm a ấm ở hội tề tuyên với bố nên chỉ gặt đầu ba phát và véc,.., ào cuộc bộ theo thằng bạn ra Nha Trang, theo nó ngoa du sơn thủy và thăm luôn các đồng chí bè bạn của Thị Bình, Bửu Kiếm đang xỉ xỏ xỉ xào bên Tây vực.

Trình diễn nghề ngồng, kẻ vanh vách gia phả cứ y là cụ Đốc tờ Ba Phải ra trước ban hội tề vừa mếu máo vừa kẻ kẻ cái sự nghiệp ăn ké xôi thịt-ba mươi đời; hoặc cứ y như là những cụ chích khứa có ba-tăng uyển chuyên một cách thần sầu, trào nào, chính phủ nào cũng thấy các cụ ý chương mặt hồ hào kiển quốc -yếu nước ra rít; nhất là các cụ ở cái gọi là viện Nhi Đồng tha hồ bày tỏ ý chí dân tộc và trả thù quê hương trong những chương cời và,.. quà xuân biểu,.. gian thương !

Sau khi nghe một tràng tường trình đời tư và sự nghiệp kén hát, của bị nhân xong, ông Tá chỉ huy thằng bạn hái quả dành cho bị nhân đeo theo nó du lâm, du sơn một phen.

Đương đi không khó vì ngã sông cách núi mà chỉ ngại vì bị nhân môi gối chồn chân, lộ bộ theo những thằng Viễn Thám có mà học xi-dầu, lòi mặt gian manh à không bí nhân làm cấm bỏ xử đi ấy !

Hai ngày vượt trường sơn, hai ngày làm quen với gai gọc, vất, muối rừng, cái lạnh buốt giá, cơn mưa ngút ngàn và những nguy hiểm triền miên đe dọa, rồi bị nhân và bọn Cô hồn sống cũng mò vào tới mục tiêu Vùng của Vẹm. Ôi mặt khu là đầu, mặt khu là đây bố a ! Thằng bạn chen họng một câu ; rồi lủ chúng nó lui cui, loay quay, bắt vóng, treo ba lô, thăng cất ống nứa đảo lổ nấu cơm, thăng tìm vị trí bố phòng vũ khí, riêng bị nhân vốn được kẻ như thượng khách nên tha hồ nằm kénh ra xem chúng nó làm việc..

Những tia nắng bình minh soi lung linh xuống kẻ lá, rừng rày, cơn nước no anh ách hề hề, cái khoái thứ hai được thực thi nghiêm chỉnh.

Bỗng nhiên, những tiếng xé giấy xoàng xoạc trời lên, bị nhân ngạc nhiên mở choàng mắt ngàng ngoạ quan sát. Thằng bạn và mấy em thăng bạn đang cầm tờ báo vàng vàng, đen đen, tranh nhau mỗi đứa xé toạc l màu, vừa ngã nghiêng, ngã ngửa trên vóng, trên đất, cười hình hích, háng hắc, khèn khếch, khình khịch khảnh khạch cứ như là khi; bị nhân càng thắc mắc hơn, nên tuột phăng khối vóng đi hành quan sát.

— Ôi giới đất làng nước, cao tăng, cổ tồ, bá thúc tí muội sư huynh đệ ới, lủ chúng mang Con Ong tứ thập ngũ - vàng lờ ra xé toạc từng mảnh bài và chia nhau đọc một cách thích thú hi hi, như làng báo được tin con quan về vườn.

Bi Nhân toan nôi giận đùng đùng, pằng pằng, thì thằng bạn toét toét mồm dờ cười dờ khóc giải bày tâm sự.

— Bớ Mày, Ông đọc con Ong bằng này mảnh có ức không, cứ như Quốc Cấm ấy ! Bớ nó chứ, tụi Mèo Bàng đảo mang Play Boy, Secret-Woman, Nude chẳng ma nào dám sĩ vấ, còn,.., bớ mày,.., Con Ong,.., cứ bị cấm, bị tịch thu, thăng nào đọc bị bắt gặp thì có phùa ngồi chuồng hổ, xơi muối,..

Bi nhân tròn xoe cặp nhon bin đin, há hốc cả mồm nhìn nó, nó cười hi hi hóa giải:

— Này, mày ngạc nhiên hừ, bớ mày, Con Ong của thằng cha Minh Vô viết hồn bớ xử, viết chẳng kể thuần phong mỹ tục, viết chẳng xứng đáng- báo bạn- viết chẳng ngữ ngữ đối với bọn đầu trâu mặt ngựa, tại sao thế hử ? Tại sao báo của thằng cha Minh Vô không ca bài ca con cá sống vì nước, làm dân phải biết thương chủ phình ở quên,.. chính phủ, nhất là chú phình (ấy lại quên) xách giỏ đi mua cá, mua tôm, mua hăm bà lẳng tạp nhạp. Bồn phận ký ra chúng mày là phải mang ngời bút tới thợ rèn nhờ rửa, nhờ đục đẽo thế nào cho coong coong cho vẹo vẹo, có như thế, thì rằng là mới phải... ký rá quốc gia chân chính, hiểu chưa đồ... đồ... Con Ong ngứa ngời.

Bi nhân nghe nó sĩ và cứ ngời đực cả mặt ra, chẳng còn biết nói năng thế nào, nạm thao... ấy lại khờ tới nơi rồi, lại giờ cái giọng ruồi đeo tàu Mèo dzô Thầy Gòn của cậu Tư Ba tri rồi... khờ thay, ai tai, may là bị nhân chỉ thăm hỏi, chứ bị nhân đại mồm đại miệng hỏi to nhỡ Cậu Tư Ba tri hay được dăm.., uỳnh xí mẹ thằng này lằm a ! Vì hồi năm cậu Tư quen đánh đập bọn dân ngu khu đen mãi thành.., tạt xẩu bớ hông được. Bị nhân nghĩ mãi mới được một câu phỏng vấn thì rằng là tại làm sao xảy ra hác sừ.

Thằng bạn mới bèn hi mũi ba cái, khốc rên hị hị nạm phút và nói liền từ từ một tràng liên thanh.

— Mày còn hỏi tại làm sao nữa à ? Bớ

mày, chúng ông có tội tình gì mà, Con Ong nhà mày làm cho chúng ông bị các quan lớn bên trên- cấm cười mỗi khi đọc Con Ong cấm khóc mỗi khi đọc Con Ong, cấm khó dăm dăm cấm hí hửng, cấm ôi sa o mà cấm nhiều thế, các quan lớn dạy rằng- Đọc Con Ong là có tư tưởng phá hoại, Cộng Sản phá hoại. có tư tưởng phá hoại là đồng loa với Cộng Sản, Cộng Sản là kẻ thù dân tộc, đồng loa với Cộng Sản tức là đọc Con Ong và sẽ là kẻ thù dân tộc... khiếp chưa ? Nhà mi nghe chưa ? Thế là chúng tao chẳng thăng nào được quyền đọc báo của các ngời viết. trong khi đó, có thăng làm bếp riêng cho quan to, nó bắt gặp quan to, quan bà, quan con, quan cháu chuyên nhau tờ Con Ong của nhà ngời đọc bằng thích, quan đọc thăng bồi nom thấy mặt quan cứ... dờ ra cứ y như là chuột gặp mèo, quan bà... xanh lơ khuôn trắng đôi phấn đỏ loét, còn các quan nhóc, choai choai cứ cười bò cười lẩn kénh ra sàn, khiến quan to đứng đung Tắc dăng tạp lục tùm lum thét tướng lên.

— À lủ mắt dạy, bất hiểu kia, chúng mày có nín cười không thì bảo, Con Ong châm chích bố chúng mày, moi móc gia phả dòng họ bản đéch chịu được của dòng họ chúng mày, thế cười cái khổ nào ?

Nhưng một quan choai choai ngoạn mồm cái nhần.

— Bớ không thích nhưng con thích ấy đấy Con Ong chửi thể còn nhẹ bo a, có chửi mới nên thân, bớ đã chẳng dạy con thì rằng là — «thương con cho roi cho vọt».., Con Ong thương bố đấy chứ a !

Quan to bị quan con kê tu vào họng, ngậm cứng như khi quan ngoạ xin của mấy chú ba, quan ú o mông mị rồi tịt luôn..

Nhưng sau đó, mẹ nó, bố khi, chỉ có chúng ông là bị vạ lây, chúng ông đéch được đọc báo của chúng mi viết và vì lẽ đó, phải mua lén, dấu kỹ và đọc lén đi mi a !

Nghe qua cái sự tình lâm ly, não nuột ấy, bị nhân rất ư lấy làm một sự đau xót, vội phỏng vấn lai rai :

— Thế sao chúng mày phải xé từng mảnh bài để làm gì ?

— A... A... nhà ngời hãy trông mặt mày thông minh, k hỏi ngô, tuấn tú thế nào mà tâm hồn đen đúa, hắc ám, ngu xi, dằn độn thế. Này nhé, nếu bọn tao không xé từng mảnh bài thì đào đầu ra đủ Con Ong đề... khoai tí, cả vùng chỉ có vài mươi số thì quan to thầu đề... chọi đen với các quan to khác, may mắn lắm tao mới rỏ được một số, đành... cắn răng đau xót xé chia cho tụi em mỗi đứa một bài xem xong trao đổi nhau, cho đến khi nào hết nhần nghĩa là đủ... 8 trang Con Ong, hiểu chưa ?

Bây giờ thì bị nhân đã sáng mắt quá đi rồi, bị nhân đã th ông cảm quá đi thôi, ôi cái sự tình đọc báo, đọc bớ, người ta tự do thầu báo đề kiểm tế lễ, người ta chia nhau Con Ong vừa đọc vừa ầm ức, vừa đọc vừa phân uất, vừa đọc vừa Châu Do học máu.

Trong khi đó, những thằng chí mền nhưng gan Rõng gan Cọp, chẳng thèm sống, chẳng sợ chết, ăn rừng, ngũ bụi, gói đất nạm sương, phải lén lút như chó ăn vụn bột — (chớ không giống con chó Hồ đầu nhé quý vị a !) mất lảo liên vừa đọc Con Ong vừa sợ đi tị, vừa đọc Con Ong vừa sợ ăn cơm muối.

Ôi buồn làm sao sự tự do của quan to và sự tự do của lính.

Người ta thì đua nhau đeo lủng lẳng huy chương này huy chương nọ cho ông bự, quan to còn dăm chí, mền, đánh nhau bớ mẹ, chét gói một đồng thít nhậy nhụa trong Poncho chẳng ai ngó ngàng, chẳng một ai điều vắn,.., ôi sống khôn thác thiên, ôi ông bự ôi ông bớ đánh vọng, tiền tài vợ đẹp con khôn nhà lầu ô tô sáng b o sửa tới thịt bớ bíp tét, ôi ông ngừm củ tỏi còn ai... đề Con Ong ca tụng công đức của ông... đại loại như vậy.

Bi nhân nản quá, buồn quá, bèn cáo biệt những thằng bạn vô phúc, xẩu số chuyên sống rừng sống núi trở lại thành phố Saigon hoa lệ trở lại xin làm kép hát giải sầu, nhưng ông thượng thư con quan đã dong buồn thăng lèo đi Tây mướn rạp để toàn ban phường chèo trình diễn. Bị nhân đành thất nghiệp và ngời buồn nhớ một câu thơ rất ư hương nhần vội ngâm lên... «Ngồi buồn gãi dái lẩn lẩn» đề gọi là ăn tất niên Con Ong vậy... Mãn cũng vừa hạ

NÓI LÃO MÀ CHƠI..

UM BA LA, BA TA CÙNG..

Cái tờ báo ám ở ấy không thể ngờ đã... báo hai thiết! Bồng dưng dám tin «vịt» tăng ông Chủ Trường ở bên Balé đang nóng lòng, sốt ruột về vụ ông Thông Ngôn được về Saigon để tới từ ti với người đẹp nghiêng nước nghiêng thừng Brigitte, và lại còn lo không chừng các em «Tivi» cũng xa mặt cách lòng mất rồi!

Đĩ nhiên ông Chủ Trường đâu có xem tờ báo.. hai ấy để mà tức anh ách. Nhưng báo hại bà chủ Trường ở Saigon bị người ta đem báo đến chia tận mặt cho mà đọc tội nghiệp bà mất công nghiên rặng ken kết, khiến nhiều bà con trong họ ngoài làng cũng phải nghiên rặng phụ họa theo!

— Ủi giờ ơi! Chơi bởi đi điếm cho lắm để bây giờ người ta bôi gío trát trâu vào mặt như thế đấy, có sướng chưa?

Thực ra, cái nàng kiều Brigitte (không có họ Bardon) ấy, dân tổng Ngọc-Tràng Khanh ở Saigon ai mà không biết. Trong khi người ta chỉ cần có hai, ba con bả là có thể cướp phăng lên An Nhơn, xuống Cầu Hàn khỏe ru thì đây này phải mười con voi mới được em cho bát nước xáo, đủ biết «hấp tinh đại pháp» của em cao cường đến mức nào rồi!

Và khi nội lực đã bị hút mất tiêu, dân tổng Ngọc-Tràng Khanh cũng không lạ gì gần đây «hấp tinh đại pháp» của em đã bị ba cao thủ vô lâm mua đứt bản quyền, hay nói trắng ra có ba ông hào ngót đã chung tiền «a-bon-nê» em, để được độc quyền uống mật của em, cho những đứa hào ngót khác tha hồ đứng ngoài mà... nuốt nước bọt.

Ba cao thủ ấy là ai vậy? Tờ báo hại kia mới chỉ biết có ông chủ trường Tây con, ông Thông Ngôn Điểu Đóm, mở ai ý không thấy Đại Hữu sư Đình xuân Thu. Bộ ba xe pháo mã ấy cùng nói tiếng Cờ Hoa như mây bay gió cuốn, duy phải mỗi một tội là không sao học thuộc được câu «NOT TO BE SOLD OR DONATED» (theo lời Dê Húc Càn). Không những thế, bộ ba lại sần âm khí «đơ la», mỗi khi nhập «Mê hồn trận» đều phóng ra tua tua, các chàng Thúc Sinh sài đồ có quen thói bốc giẻ đến mấy đi nữa cũng phải khốc chết lên. Ấy thế mà rồi cả ba đều chịn môn «hấp tinh đại pháp» của nàng kiều Brigitte, nên mới xảy ra cái giao kèo «sống chia ba, đi xa cùng nhện».

Giờ đây, giao kèo đã bị xé lẻ, chưa biết sau chuyện hòa đàm Balé và cái tờ trong ngành ngoại giao có diễn ra một màn «thanh toán tại OK. Coral» hay không? Xin khán giả đón coi hạ hồi phân giải..

ĐÓ ĐỂ MÀ KHÓ GIẢNG ĐẾCH CHỊU ĐƯỢC

Cũng trong cái đề tài vô lâm giang hồ ấy, một tờ báo.. đời khác khi không phao tin một ông chủ báo (?) cùng với em M.T. (?) luyện Hấp Tinh Đại Pháp. Luyện sao chẳng biết mà em M.T. (?) bị tẩu hỏa nhập ma, khi huyết tỵ hết cả lại ở huyết đàn điền thành thử cái bụng mỗi ngày một sưng to, trong thật khó coi!

Báo hại mấy anh em Con Ong bị một phen cãi nhau chẳng khác gì Đào Cốc Lục Tiên.

Đĩ nhiên, bao giờ chủ tiệm Minh Võ cũng tỏ ra ta đây là giới thạo tin tức.

— À! thăng cha chủ báo CON LỢN với lại em Mỹ Thu đấy mà!

Nhưng Dê Húc Càn vênh sừng lên, gạt ngay:

— Đâu phải! Thăng chủ báo THẮT ĐỨC với em Mai Tuyết mới đúng.

Chú Hím, một tay đi khách nhiều nhất trong làng báo, cũng không chịu kém:

— Theo tôi, không chừng đây là thăng MẮT LỜI với em Mộng Trinh.

— Cậu mà biết cái đếch gì?

— Không, tao thấy em M.T. hồi này bị «đè phọc mê» dữ lắm!

(xem tiếp trang 3)

ĐÔI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

Ngày báo cuối năm, kẻ phụ-trách mục này được lệnh của chủ tiệm là phải thanh toán hết thư từ ú động của những người sạch gửi về. Vì vậy, mục này lại được mở ra. Lâu lâu, chúng mình đôi thoại với nhau một phát cho vui.

Chúng tôi chỉ trả lời những lá thư nào có ký tên. Không có ký tên thì làm sao mà trả lời.. Chẳng lẽ nhờ gió đưa bay lên trời. Xin quý bạn hiền cho, và đừng đi một đường chữ bát. Cám ơn nhiều lắm.

BẠN SVY KHOA (HUẾ). Lá thư của bạn than phiền về chính danh, về trường Đại Học Y Khoa Huế mà lại ở.. Saigon, đã có kết quả rồi. Bản tin đăng kèm dưới đây đã trả lời hết những thắc mắc của bạn. Xin đăng tải bản tin.

Do lời mời của Đại Tá Lê Văn Thân, tỉnh trưởng Thừa Thiên, Giáo Sư Khoa Trường Bùi Xuân Tâm đã hướng dẫn một phái đoàn gồm các ông Bà Giáo Sư Nguyễn ngọc Huy, Lê xuân Chất, Nguyễn anh Tài và Thái minh Bạch ra viếng thăm các cơ sở Y Khoa tại Huế. Phái đoàn đã tiếp xúc với hội đồng Thị Xã Huế, các thân hào nhân sĩ và các phụ huynh Sinh Viên để bàn về việc phục hưng Y Khoa Đại Học Huế. Ông Nguyễn Thiệu, Chủ tịch hội đồng Thị Xã Huế đã thay mặt nhân dân Huế ngỏ lời tri ân ông Khoa Trường cùng các giáo sư và triết đề ủng hộ kế hoạch đem trường Y Khoa về Huế của Giáo Sư Khoa Trường Bùi duy Tâm. Bác Sĩ Tâm nhấn mạnh: «Y Khoa Đại Học Huế phải cố gắng tạo ra những phương tiện riêng để tự lực cánh sinh hơn là trông cậy quá nhiều vào ngoại quốc hay Saigon».

Sau đó phái đoàn viếng thăm trường Y Khoa (chưa được sửa chữa) và Bệnh Viện Trung Ương (đã có bộ mặt hoàn toàn đổi mới từ ngày Bác Sĩ Trần kiểm Khoan làm Giám Đốc). Nhân dịp này, phái đoàn đi thăm các lăng tẩm và thành nội. Sau khi đi dự buổi trình diễn của ban Vũ Đại Nội tại Điện Thái Hòa, bác sĩ Khoa Trường Bùi duy Tâm có nhã ý tặng cho Ban vũ một số tiền là Hai Mươi Lăm Ngàn Đồng Bạc (25.000đ00) để trang bị các dụng cụ cho các điệu vũ Long-Ly Quy-Phụng và nhận lời bảo trợ các hoạt động cho Ban Vũ Đại Nội.

Bạn còn thắc mắc gì, xin cứ cho chúng tôi biết. Rất mến.

BẠN CHIẾN (Nha Trang). Nhìn chữ ký mà đoán mò tên, không hiểu là đúng hay sai. Bạn chửi chúng tôi rồi thương chúng tôi, với tấm lòng cảm thương vô hạn. Nhiều khi chúng tôi cũng tự tui hổ và thương thân mình. Vài hàng xám hời mà đủ ư... Chưa đâu, bạn ạ. Chúng tôi sẽ cố gắng vươn lên cho kịp thời kỳ tiền khoa môm. Xin ơn trên phú hộ chúng ta.

BẠN DUƠNG SANH (Nha Trang) Đã lưu ý cho Minh Võ để lần sau không còn trình trạng đó nữa. Minh Võ quả có bề bối thật. Rất cảm ơn thiện chí xây dựng. Chúng ta là bạn cũ mà. Lúc nào về Saigon, nhớ ghé chơi. Thân.

BẠN CẦU NHỊ GIÒ (Biên Hòa) «Cầu Nhị Giò» là cái quái gì?.. Chó hai cẳng chẳng?... Bạn chửi chúng tôi một câu, khen chúng tôi một câu, kẻ như huê. Hẹn tái chiến thì hẹn, chứ sợ cóc gì, dù rằng bị chửi là cù lẩn. Thương lắm.

BẠN ĐẠI NGU (AN GIANG) Con Ong là tuần báo, không phải nhật báo. Cứ việc gửi bài. Mục Phú de Giao Chỉ, tuy đề tên Nà Cầu cầm tròng, nhưng hẳn không phải là đại lý độc quyền... bả chó. Rất mong bài gửi từ An Giang tới.

BẠN HỒNG NGUYỄN (AN GIANG) Rất đồng ý với bạn ở câu lui một tiến ba. Cũng đồng ý ở tiêu chuẩn.

— Ai hoặc việc gì đáng bực thơm thì bực thơm.

— Ai hoặc việc gì đáng bị cảnh cáo, trừng trị, nhốt trong phủ de, hoặc khai trừ thì cứ thăng tay.

Còn về chuyện ông dân biểu nọ, thì chúng tôi xin nhịn. Chúng tôi không mang đượ chữ bất khả xâm phạm ở sau lưng. Chúng tôi

cố giữ cho lòng mình thanh thản để cho qua cái lúc khó khăn mà thiên hạ đang đề ý tới mình. Ban cứ chờ xem chúng tôi có hèn không. Thân.

BẠN VŨ QUỐC HÙNG (KBC 4975). Rất cảm ơn những nỗi buồn vĩ đại của ngày vắng bóng Con Ong. Đồng ý lắm. Kể chuyện «những đêm pháo kích» đi nghe chơi. Tết này có nghĩ phép, nhớ ghé tòa soạn.

BẠN TỬ SƠN (QUI NHƠN) Có đơn đến như vậy cơ à?... Chuyện của ông dân biểu chủ báo LQC đánh hỏi, chúng mình bàn tới làm chi. Một ông Ba Tàu mà lấy tiếng nói của nước chúng ta lặc tiếng nói dân tộc thì chúng mình thành dân Chợ Lớn hết cả rồi. Đừng thắc mắc làm chi.. Gà nấu cà ry, gặp nạn kẻ mần là số bị gây rồi đó. Mến.

BẠN NGUYỄN T. (Đà Nẵng). Đã chuyển Dê Húc Càn, cho hẳn tùy nghi xử dụng. Cứ từ từ, cứ thông thả. Đâu sẽ có đó.

BẠN VŨ NGUYỄN LONG (Vũng Tàu) Hiện chưa có mục Thơ. Sẽ tính lại khi tết ra, báo tăng cường 16 trang. Còn bây giờ thì cứ việc làm thơ, cứ việc gửi về để gửi làm kỷ niệm. Thân.

BẠN XUÂN HUÊ LIỄU (Nha Trang) Bạn là công nhân của một hãng mại đa đồ?... Bạn nhận xét chí lý lắm. Lúc nào Con Ong còn đang thịnh, thì người ta khen Con Ong rằng [v]i lể Con Ong đi dôm, có duyệt chỉ phải cái hơi đều tí thôi. Đến khi Con Ong ngòm củ tí thì người ta lại bảo là mẹ kiếp, ăn nói mất dạy quá nhà nước đóng cửa là phải lắm. Đợi mà bạn! Xin đừng thắc mắc làm chi.

Chuyện vợ phó nhòm của bạn là một loại hời kỳ, bút ký, tự truyện nên làm ly, náo nùng quái Văn chương viết đến như thế là nhất rồi. Cứ viết nữa đi..

BẠN TUẤN ANH (Bình Lan) Bạn than phiền về số phận những thông dịch viên quên được biệt phái về các đơn vị Hoa Kỳ. Bạn kể rằng các anh mại đa đồ đã bắt các bạn làm những công việc phạm đến danh dự cá nhân, danh dự quân đội Giao Chỉ như lau xe lau bàn ghế, lấy nước và bưng coffee mỗi buổi sáng. Và còn bắt các bạn lau phòng. Điều đáng buồn hơn nữa là nếu không làm thì Mèo bá cáo về đơn vị, rồi ông đơn vị trưởng cứ theo báo cáo, phạt tưới hột xen.

Tình trạng của các bạn chửi thăm quá Thối. xin đi cầm súng đi. Nhận một tràng AK vào ngực, còn thoải mái và thanh thản hơn. Rất mong cho biết nhiều chi tiết hơn, để may ra có thể đánh dùm các bạn một vài phát nạng chẳng?... Rất thông cảm.

BẠN NGƯỜI HUI (CHÂU ĐỐC) Đường vào Ty Chánh thu Quan thuế Châu Phú, sao mà nhiều gai góc thế? Những người mà dân buôn bán khiếp sợ hơi nhiều đấy nhé. Ông Trưởng Ty, ông Phó Ty, ông Trưởng Ban Kiểm Nã thì là cái thứ gì mà ghé gớm vậy. Rất cảm ơn tấm bảng giá biểu ăn hối lộ mà bạn đã sưu tầm. Sẽ công bố một ngày rất gần nếu chúng còn để cho hàng lậu qua Cao miên theo ngã Khánh Bình. Thân.

BẠN CU LY MÉO (SAIGON). Chúng tôi xin lỗi các bạn vì đã quá nặng tay chỉ trích vụ lạm phát dúi cui. Chẳng qua cũng chỉ vì cơm áo cà. Chúng tôi rất hận, nhất là Nà Cầu. Hẳn định đưa đầu cho bạn giáng một phát dúi cui để giảng hòa... Bớt giận chúng tôi chưa?...

BẠN DUƠNG HỒNG NHÂM (SAIGON). Đã chuyển thư bạn đến ông biểu Dân báo Phang, Chưa biết phản ứng ra sao, Có gì chúng tôi sẽ thông báo sau.

BẠN TRUNG SĨ PHỤ (ĐÀ NẴNG) Bạn và các bạn Biệt kích đã bắt bình về chuyện Ruồi tái béo?... Bạn đòi cho biết tên là ai, để bạn và các bạn xử trí. Thôi bạn ạ. Hết năm rồi, oán thù chỉ nên coi chớ không nên buộc. OK?...

MỘT BẠN ĐỌC LÝ THÁI TỒ SG. Vì thất lạc địa chỉ của bạn nên không thể gửi 5 số báo tới được. Xin vui lòng tới tòa soạn lấy dùm. Cám ơn.

nhìn khi

đoán gà

bài của đại cừi

NHỒI MA KÈN.— Đại Cừi là bút hiệu của một thi sĩ lãng mạn hôm nay. Anh thường tỏ ý muốn nổi nghiệp Thập Nguyên. Đứng dịp Thập Nguyên, Thương Sính bỏ nghề trà phụng, tôi coi Đại Cừi như một cây hài hước có triển vọng đi xa trong tương lai.

MINH VÕ

Mỗi năm vào lúc ngày cùng tháng tận, Đại Cừi ưa có thói quen là duyệt lại cái sự đời trong năm cũ rồi xóc quẻ bói liền những việc lớn sẽ xảy ra trong năm tới trên mảnh đất Việt Nam nhỏ bé mà nhiều nhương này.

ĐÁNH TUM LUM 21 TỈNH

Năm qua quả thật là năm Con Khi. Mọi việc đều Khi hết. Những ngày Tết đầu năm trong khi mà mọi Công dân Việt Nam yêu nước đang vui vẻ ăn bánh chưng và tổ xi thì các ông Vem bỗng nhiên mang đại đoàn tấn công tum lum vào 21 tỉnh lý trong hai đêm 30 và mồng 1 Tết. Vem nó gọi trận đánh này là Tổng Công Kích Tổng khởi nghĩa đợt 1. Kết quả là Vem thua chạy tụt lút về rừng với gần 48.000 ngoc chết tại trận. Nhưng về phần ta thì thường dân bị chết, nhà cửa bị cháy thật nhiều. Để chống lại đại họa do Vem gây ra cho hàng trăm ngàn dân vô tội chính phủ bên lập cái gọi là "Ủy Ban Cứu Trợ Trung Ương" do Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ làm chủ tịch.

Tồn thất đáng kể nhất trong trận đánh tum lum đầu năm của Vem là đất Thần Kinh. Bao nhiêu đền đài, lăng tẩm quý hóa bị Vem nó phá hết. Gần 80% thành phố Huế bị phá hủy. Riêng Saigon, tuy bị phá nhiều nhưng sánh với diện tích và dân số đông đảo tại đây thì tỷ lệ công thự bị phá hủy chỉ chừng 50%.

MÓN QUÀ NGỪNG OANH TẠC CỦA NHÀ VUA RONSON

Đến cuối tháng ba, đúng vào ngày 31, một phần thúc đẩy bởi tình hình nội bộ của Hoa Kỳ, một phần vì chiến lược lâu dài, nhà vua «Ronson» của đại quốc Hoa Kỳ ra lệnh ngưng oanh tạc trên 70% lãnh thổ Bắc Việt để làm quà kêu gọi «người đồng chí» tới bàn hội nghị.

Món quà tuy chưa vừa lòng «người đồng chí» nhưng cũng dư để cuộc hòa đàm sơ khởi qua Mỹ và Bắc Việt khởi diễn được.

TỔNG CÔNG KÍCH ĐỢT 2.

Đến tháng năm, lại đúng vào ngày mồng 5. Vem tướng bở mang cái sách lược «Đánh đăm đăm» ra áp dụng. Vem lại tung ra cuộc Tổng công kích đợt II nhưng lần này, vì mất yếu tố bất ngờ nên Vem đánh không được ngon mực. Gọi là Tổng Công kích, nhưng Vem chỉ đánh được vào năm ba tỉnh lý với một tầm vóc gượng gạo của người rầy chết. Đánh ngất ngư như vậy mà kéo dài được hơn một tháng. Tại Saigon, chẳng có một cơ sở quân sự nào bị tổn thất cả. Chỉ có thường dân là bị thiệt hại nhiều cả về sinh mạng lẫn tài sản. Lần này ngược

lại Vem thua đậm hơn nhiều. Lần đầu tiên trong lịch sử chiến tranh tại VN, có 148 chú Vem buồn vì cái cảnh rầy chết trong vòng vây của ta, nên tự động ra đầu hàng tập thể tại 2 mặt trận Gia Định và Chợ Lớn, THỦ TƯỚNG HƯƠNG LÊN NGÔI

Giữa cái cảnh tổng công kích đợt 2 này, chánh phủ Trần văn Hương đã ra đời. Tính đến nay, sơ sơ cũng đã được 7 tháng. Trong những tháng gần đây nhiều tin đồn được tung ra là đang có cái tổ chánh phủ. Đúng hay sai, xin hỏi Tổng Thống.

Đến tháng 9, Vem chưa chịu, vẫn còn nôn nóng đẩy thêm lần thứ ba các cuộc tấn công của họ. Nhưng lần này quá yếu. «Người đồng chí» chỉ còn khả năng pháo kích lẻ tẻ vào một số thị thành đồng thời tấn công vào Đà Nẵng, Quảng Đức và Tây Ninh. Lần thất lần này tương đối nhỏ cả về phía ta lẫn phía địch. Cuộc chiến vào những tháng cuối năm có vẻ tàn tạ đi nhiều. Nhưng Vem như vẫn cố gây cảm tưởng rằng họ sẽ đánh lớn, ăn lớn để hỗ trợ cho hòa đàm.

MỘT MÓN QUÀ, RONSON BIỂU HAI ĐỒNG CHÍ

Đúng ngày 1 tháng 11, nhà vua «Ronson» của Hoa Kỳ lại biểu Vem thêm một món quà nữa, đó là lệnh ngưng oanh tạc toàn thể miền Bắc. Gọi là quà cho B. V. nhưng thực sự thì ông Ronson dùng món quà ngưng oanh tạc để biến một lúc hai người, «người đồng chí» Bắc Việt và đồng chí thực sự Humphrey đang độ sa sút trong cuộc tranh cử Tổng Thống Hoa Kỳ.

Sau nhiều hồi thảo luận gay go tay đôi giữa chú Sam và «người Đồng Chí» giữa giữa chú Sam và người Việt Nam chúng ta, sự thế đi tới là cuộc hội đàm Ba Lê được khởi diễn giữa phe chúng ta, và phe các ông.

ĐỐI THỌI VỚI TỔNG SIA

GIỚI THIỆU.— Dân Báo phang là hỗn danh của dân biểu Đặng Văn Phương, đơn vị Kiên Giang. Ông khởi sự cuộc đời chính trị ở quốc hội nhưng khởi sự... sự nghiệp văn chương ở Con Ong Mặc dù, hai bài đầu của ông chưa lấy gì làm sáng giá và bị một em học sinh tú tài tên là Dương Hồng Nhậm phân nân. Nhưng tôi hy vọng, qua năm mới, Dân Báo Phang sẽ cố gắng viết khá hơn. Tôi dám quả quyết thế vì đây là khám phá mới nhất, đặc sắc nhất của tôi trong năm con khi.

MINH VÕ

Đạ, kính thưa hai nội chư quân tử, ông Tổng Sĩa đây không phải là ông tổng kiểm soát của chủ thầu tinettes xưa kia khi dân chúng thiêng thị chưa biết dùng cầu tiêu hầm nước để coi bọn phu đồ thùng đưng ăn cắp c, mà là ông Tổng của cái mà mấy ông nhà báo cay cú hay bài hước gán cho phương

Trong những tuồng cuối cùng của năm Con Khi, cuộc chiến VN đang diễn ra trên hai mặt..

Tại VN, đôi bên như còn găm gù như muốn lẫn mình vào trong một trận đánh chót kinh hồn. Tại Ba Lê, đôi bên đang cố gắng giữ thái độ hoà nhã trong các cuộc thảo luận. Người công dân danh dự của nước VN ông Cao Bảo Lộc đã thay thế ông già điếc Harriman, lãnh đạo phái đoàn Hoa Kỳ. Những hành động đầu tiên của ông Cao Bảo Lộc cho thấy ông muốn nhường vai chánh cho Việt Nam trong hội nghị.

CÒN CẢI NHAU NHIỀU TRONG NĂM TỚI

Thực sự, các chuyên viên quân sự cũng như cái nhũ chính, khách đại tài của An Nam Giao Chỉ bây giờ chưa thể đoán chắc được tình hình quân sự, chánh trị sẽ ra sao trong năm Con Gà sắp tới. Nhưng Đại Cừi dùng cái cách reo quẻ thì nhất định phải đoán trúng phong phúc cái tình hình năm tới trên miếng đất quẻ hương đầu khổ này.

Điềm thứ nhất là đôi bên sẽ còn cãi nhau nhiều trên bàn hòa nghị. Nhất định Vem chưa thực sự đi vào thái độ nghiêm chỉnh trước giữa năm. Phe ta cứ nói hòa nhã phe Vem cứ việc tuyên truyền. Ta cứ để cho Vem nói, nói mãi mãi mồm sẽ phải thảo luận nghiêm chỉnh.

SẼ ĐÁNH VÀI BA TRẬN LỚN

Điềm thứ hai là dù muốn dù không Vem cũng phải tung ra vài ba trận đánh lớn. Nhưng nhất định Vem không còn đủ sức «tổng công kích» nữa vì đã hết tí ròi. Đánh vài ba trận lớn để lấy tiếng chơi mà thôi. Nhưng rồi cố gắng cũng chẳng đi đến đâu. Rồi cuối cùng Vem sẽ thấy rõ cái «thế chiến tranh nhân dân» nó đi doang ròi và điều hay nhất là vui vẻ nghiêm chỉnh nói chuyện.

KHỦNG BỐ LEM NHEM

Điềm thứ ba mặc dầu nói chuyện nghiêm chỉnh, các trận «tổng công kích», không còn nữa, nhưng các vụ khủng bố, phá hoại, pháo kích lẻ tẻ vẫn còn. Vem nó muốn coi cái việc đánh phá lem nhem là việc của «nhân dân» trong Nam. Nhưng muốn làm gì thì làm, các nỗ lực này cũng sẽ là những nỗ lực một cuộc chiến đang tàn dần.

CHỮ BA TÀU VÀ CHỮ SAM SẼ ĐẦU TƯ MẠNH

Điềm chót trong tình hình năm tới là đôi bên sẽ tung mọi chương lực vào cuộc đấu tranh chính trị nhằm tranh thủ nhân dân đồng quẻ. Chiến trường năm tới sẽ diễn ra ở nông thôn. Vũ khí sử dụng sẽ là những cơ sở hạ tầng những toán cán bộ chính trị, những truyền đơn và tài liệu, những ống phóng thanh và những ban văn tác vụ.

Riêng phần người dân thì sau một vài vụ lo sợ có thể xảy ra vào những tháng đầu năm kể từ giữa năm, mọi người sẽ được bình yên hơn. Các chú Tàu, các chú Sam tha hồ maddu tư buôn bán kiếm lời. Thiên hạ đang đi dần tới chỗ thái bình.

danh là viện nhi đồng.

Ông Tổng vừa viết bài đăng trên một hai tờ nhật báo bày tỏ lập trường của mình về việc hòa đàm với mặt trận xanh đỏ, đại khái ông hô hào quốc dân đồng hồ nên đưa khi về đêm nhà đem ong muối trong tay áo nếu muốn có hòa bình.

Tại một nước dân chủ hay đang tập tành bước trên con đường dân chủ, đứa nào nói gì mặc tía nó. Nó muốn tự sát hay kêu bọn cướp về nhà trảm cổ trâu cả ông già bà nôi nó cũng không ai lý đến, nhưng nó làm chó sủa nội tuy nhiên lang sói sài cầu vào trại để hãm hại cả đàn chiên thì đứa ai chịu để cho nó yên. Vì sự an vui của xóm làng vì tương lai của mọi người sinh sống trong trang trại, người ta phải phang cho nó bỏ má nó đi chứ lý.

Trở lại với ông Tổng Sĩa, xuyên qua đoán (Xem tiếp trang 15)

ĐỐI THỌ VỚI TÔNG SIA
(tiếp theo trang 14)

đầu của bài lập sườn người ta thấy từ áo rách đi chân đất đến bản súng nút cơ toong rồi ăn cơm quốc gia, đi giày Mỹ để nay hồ hào nên mời mặt trận về chia ghế cho tham chính, ông đã bày tỏ lộ bộ mặt thật của kẻ sớm đầu tối đánh, tư tưởng như con thò lò sáu mặt.

Ông già thử nếu bên kia thắng ông có đủ khả năng chuẩn qua Mỹ, Pháp để sống an nhàn. Chu choa cái giả thử của ông!

Ông đã giả thử như vậy là ông đâu có lập sườn vững chắc tin tưởng vào sự tất thắng của chính nghĩa mà bao nhiêu chiến hữu bao nhiêu đồng bào mang giòng máu Việt, và cả bao nhiêu người của các nước bạn đồng minh đã hy sinh ngã gục để bảo vệ cũng như xây dựng những cái ông gọi là chiến công, quyền lợi, danh vọng của chính cái bản thân thể dơ dáy của ông. Như vậy chứng tỏ ông là con người phản bội. Mà cần gì phải gán hai tiếng phản bội đó ông, sự đã sáng tỏ như 5-1-5 = 10.

Khi ra ứng cử ông nói gì với đồng bào đồng đảng dồn cho ông số thăm cao nhất chỉ vì tin vào lời hứa hẹn bích chương đơn của ông, nay ông ngã nghiêng theo chiều gió, không phản bội còn gọi là gì nữa hỡi quý vị cử tri đất Bến tre.

Ông dám mạnh miệng khoe rằng đủ khả năng hay phương tiện cũng thế để ôm nạng gói rình tề qua Âu qua Mỹ hưởng thụ sự sung sướng, đủ biết trong bao nhiêu năm làm Thị Trưởng, Tỉnh Trưởng, Giám Đốc, ông đã thật là than h hiêm không tham những không bóc lột đồng bào Kiến Hoà, Đà Nẵng, không xén bớt ăn cắp của công?

Giả thử-lại giả thử rồi ông trong sạch thật mà bị giờ ông có đủ phương tiện bỏ đất mẹ ra đi thì phương tiện đó ở đâu nếu không phải là của ngoại nhơn cung ứng? Thế ra ông là kẻ Vendre l'eau à ? Rõ thật khéo léo cái con trêu, ai khào mà xưng!

Nhưng mà, cái mới ngộ chó, ông Tông SIA lại thử ra hơi thử chống Mỹ. Nghe lời ông nói đây:

"Chấp nhận Cộng sản để giữ lấy nhân cách Việt Nam hay chấp nhận lệ thuộc vào Hoa Kỳ để không phải nhất thiết chống cộng mà tùy thuộc Hoa kỳ đưa chúng ta đến đâu thì đến"

Thật là loa! Hay là ông áp dụng định luật mâu thuẫn của Mác xít với chính bản thân ông? Điu còn ai biết lối nào mà mò cả.

Hay là quan điểm của ông chính là đường lối của quan thầy ông đưa ra buộc ông phải nói để trả ơn những tí ti giũa đã buộc bo cho ông trước nay.

Nếu không sao ông lại ngây thơ đến độ nhìn nhận rằng cộng sản cũng là người Việt, chấp nhận C.S để giữ lấy nhân cách Việt.

Này, nói thật cho ông biết, nếu quả đó là ý nghĩ của ông thì ông chẳng biết cái cê gì về cộng sản cả.

Đôi với cộng sản làm điu gì gì có nhân cách, cũng làm điu gì gì có nhân đạo.

Chỉ có những con trâu con chó làm theo lệnh của Bác và Đảng, chỉ có những cuộc giết chóc hàng trăm hàng ngàn người chôn chung vào một hố.

Diệt một tên Cộng Sản như diệt một con ác thú chuyên nhai xương uống máu đồng bào, ai nói là vô nhân đạo? Chẳng lẽ chính ông Tông khi bỏ hàng ngũ kháng chiến ôm súng về với quốc gia cùng với các chiến hữu xưa và nay chiến đấu giết giặc là vô nhân đạo

à, ông Tông hành văn thú vị chịu hồng nổi, còn bàn làm gì đến lập sườn và 3 phương thức thực hiện hòa bình của ông,

Không chủ trương đầu hàng cộng sản, không đánh bại được Cộng sản nhưng nhân dân VN chúng tôi cũng không bao giờ chấp nhận sự nhân nhượng cộng sản theo kiểu của Tông SIA, nghĩa là điu chịu cho Cộng sản đại diện cho chúng tôi trong các cơ quan dân cử cấp nào cũng vậy, tỷ lệ nào cũng thế.

Ông Tông muốn nhân nhượng, ông cứ việc và có giới cứ nhượng cái ghế ông đang ngồi đi coi.

Còn chúng tôi những người dân dù khổ rách áo ốm, không có 1 phương tiện tởi thiểu đủ tiền ăn đường trốn sang Thái Lan, Cam Bốt v.v... chứ đừng nói sang Tây sang Mỹ như ông, chúng tôi cũng tranh đấu đến cùng để mảnh đất tự do nhỏ bé này không bị xích hóa.

Chúng tôi không có tham vọng hay chưa có tham vọng thấy đất nước trong 10 năm như ông (sao lại con số 10 mà không 5,3 năm ông Tông nhỉ) chúng tôi chỉ muốn CS Bắc Việt bỏ mộng xâm lăng, Mỹ rút về nước, để mặc cho chúng tôi quần thảo với đám Mặt Trận của ông, mảnh chúng tôi sống tự do, yếu chúng tôi bị thanh toán, ông không cần phải thách thức.

Ông có sợ chúng- vì lý do nhân đạo hay thực tế cũng vậy- xin ông hãy sang Tây sang Mỹ sống an nhàn ngay từ bây giờ đi, đừng toe toe như cái máy khuếch đại vô tri vô giác làm hại cho cuộc hòa đàm đang diễn tiến ở Balé.

Chúng tôi cũng là người VN nhưng không phải VN như ông, chúng tôi cần cần hành động cho con cháu chúng tôi sống vĩnh viễn trên mảnh đất thân yêu này ông Tông SIA.

Dân Bảo Phang

TIỆM VÀNG

LÊ NGỌC

Số 1 đường Bạch Đằng
Kiên Giang

**KÍNH CHÚC
TÂN XUÂN**

Nhà buôn

TẶNG PHONG DƯ

82, Phó cơ Điều Kiên Giang

**Cung Chúc
Tân Xuân**

ĐẠI NAM

Đại lý nhiên liệu

55, TRẦN HƯNG ĐẠO
KIÊN GIANG

**Kính Chúc
Tân Xuân**

**KÍNH CHÚC QUÝ KHÁCH
MỘT NĂM THỊNH VƯỢNG
VÀ VUI TƯƠI**

NAM BA CÔNG TY

Xuất - Nhập cảng
Hàng vải Tơ lụa và đồng hóa
108-110 VỎ TÁNH SAIGON
ĐIỆN THOẠI 22.679

NHÀ BUÔN

MẠNG VẠN

26 Phó cơ Điều
Kiên Giang

**Cung Chúc
Tân Xuân**

Nhà buôn

TÂN NAM DƯƠNG

CHUYÊN BÁN CÀ PHÊ MOKA SỐNG
CHÍN VÀ RƯỢU TÂY ĐỒ HỘP V.V..
26-27, Duy Tân
Rạch Giá
ĐT: 2042

**CUNG CHÚC
TÂN XUÂN**

SALON D' AUTOS

NAM VIỆT

MUA BÁN, ĐÒI XE HƠI CŨ MỚI
NHẬN GỎI XE BÁN
NHIỀU NĂM KINH NGHIỆM

Chủ nhân

Ông **BÙI VĂN TIÊN**
91, Lê văn Duyệt Saigon
ĐT: 90954

TRUNG THẠNH

Đại lý xăng Esso

21 Phó Cơ Điều
Kiên Giang

**Cung Chúc
Tân Xuân**

CHIÊM ÍCH LỢI

26, Lê văn Duyệt
Kiên Giang

**CUNG CHÚC
TÂN XUÂN**

PHÚ DE GIAO CHI

TÂN «NỘI CÁC» CON ONG

Him

Đê Húc Cán

Nọc Đốc

Nã Cầu

Minh Võ

Cục Voi

Như bạn đọc đã rõ, «nội các Thương Sinh» đã bị giải tán. «Hiến pháp» 13 tết Con Ong được sửa đổi lại. Kể từ số đầu năm con gà, chí sĩ Minh Võ, Chủ tịch Hội Đười Ươi sẽ tự ý lên ngôi chủ nhiệm kiêm chủ bút, xếp chừa bạn thợ viết nhảm nhò.

Chí sĩ Minh Võ lập nội các mới. Gọi là mới chứ thực ra thì vẫn những bộ mặt cũ hèn cũ mà chúng tôi lấy làm một sự đau khổ phờ phạc lên Phú De Giao Chi. Trừ ông Thương Sinh công ông Thập Nguyên đi tiểu ngao giang hồ, hứa sẽ trở về khi «nội các» hung hăng con bộ xít. Phú De hân hạnh thêm mặt quý vị đười ươi trong tân «nội các» Con Ong.

MINH VÕ (Chủ tịch Hội Đười Ươi kiêm Chủ Nhiệm kiêm Chủ bút kiêm giám đốc trị sự kiêm chuyên

viên quang cáo kiêm phát ngân viên). — Thành tích đã nói nhiều, xin miễn kể. Đặc đảo nhất là vẫn vén môi cười tởm và cương quyết chờ sự tởm vào cuộc đời hôm nay.

ĐÊ HÚC CÁN. — Tốt nghiệp Đại học Canh Nông tại Đại học đường Bồ Đủ. Thích uống Ma de và đá đường. Từng bị cò súng Sùi bắt về bót quận I. Yêu lính như yêu mình, vì mình là lính.

NỌC ĐỐC. — Kỹ sư về các chất độc. Ông van xin đừng nêu thành tích gì vì ông dèch có thành tích gì trừ thành tích nói phét.

SỨC VOI. — Xuất thân ở Sở Thú Saigon. Thích ăn mía trẻ con và chỉ lấy trẻ con. — Rất ghét những thằng theo mình ăn bã mía.

NÃ CẦU. — Người của chó, bạn thân của lũ bần nhân.

HÌM. — Rất bần, kể thành tích và bằng cấp e thiên hạ bị mũi.

Ngoài ra, còn một lo ủy viên như Phó Thường Dân, Tư Mã Địa, Vệ Túc, Đại Cù mặt mũi lồi lõm, không dám chụp hình đăng báo nên không phỏ cái bản mặt lên Phú De.

Với lời hứa độc địa của sếp chừa Minh Võ, người ta tin rằng «nội các» Con Ong do ông đích thân lãnh đạo sẽ hung hăng kể từ số Con Ong Đầu Năm Con Khi phát hành vào ngày 24 tháng 2 - 1969 tức là ngày 8 tháng giêng năm Con Gà. Bạn đọc nhớ đón xem sự vùng lên sống-sượng!

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG

HÌM

(tiếp theo trang 3)

mặc đầu đã cần thận kể một cái biên thật đẹp: «Xin miễn tiếp quang cáo viên».

Tựu trung lại chỉ mấy anh cai thầu quang cáo, mấy kỹ sư quang cáo mấy ông phát hành là hái ra tiền. Một anh thợ viết, giỏi lắm trong mùa Báo Tết chỉ đi được ba bốn tờ, truyện ngắn, truyện dài Xuân. Mấy anh thợ vẽ chỉ chạy bán được hai ba tờ là ngưng đã quay cu lơ ra rồi về giới làm thì chỉ đủ tiền sắm cho vợ con con năm ba bộ đồ Tết là kèn. Nhưng cái nghề quang cáo, cái nghề phát hành thì lại khác. Một năm chỉ làm một phen là vì vút cả năm. Ở họ, tháng Con, tháng Ngay dấp. Văn chương hạ giới vươn về như bèo.

Sang năm sau, lấy trời cho yên ổn thái bình, Him này sẽ quang cáo, liệng bút mua cái xe 4 bánh làm cai thầu quang cáo cho cả làng báo coi. Sự gì. Ưc lắm rồi.

Chết chơ! Tôi đầu lem nhem quá rồi, hôm họp bầu tại toà soạn, anh em có ý chỉ định mỗi tháng phải đi làm một cái phóng sự các toà báo bạn trong dịp cuối năm cơ mà. Tôi biết nhiều toà báo, tôi quen hơi nhiều anh em phóng viên, ký giả, thợ viết, thợ vẽ, ông chủ, ông tổng, (Tổng thư ký) ông xẻo ty pò, ông chạy máy, nhưng tôi không thèm viết không thích làm cái cái trò nhà mùa, nhà quê đó, cái công thức mình ởp xăng cả cộ đó xưa rồi. Trong những tờ báo Tết niên là phải có số Táo quân, Tổng kết một năm nhà nước, phóng sự dung nhan anh em toà soạn v.v và v.v, đều chươe lằm.

Vì cái nhìn của tôi khác, nó độc lắm, nếu tôi viết ra chắc chắn sẽ có nhiều ông chủ đập bàn cảm hồn «nuôi ong tay áo» hoặc soi bóii dụng chạm lu bù xú quách sẽ có châu chửi bóii um xum, bút chiến lung tung, Ví dụ nếu tôi viết tôi lại phải dùng những tên tuổi như Nguyễn nhị Mướp, Phó Nháy, Lò Rèn, Cai Thầu, đàng ngựa, Thôi bẻ, Thầy dù, An chĩa, An cốc, An có v.v... là sau đó ắt có chuyện.

Và nếu tôi viết thì chắc chắn sẽ có nhiều ông được thụ hưởng câu «Tháng giêng là tháng ăn chơi». Viết thuê về mượn mà An Chơi thì thật quả là Nhân rồi. Và nếu tôi viết cái thứ phóng sự độc ác thế thì có lẽ chính tôi ra giêng cũng lại Nhân ngay.

Cái bằng tôi đầu nhảm nhò, quẻ quẻ.

loang khoáng vô thường vô phạt thế này lại chắc ăn, vì tôi chưa có xe bốn bánh, tôi còn muốn đi khách, chưa muốn bỏ nghề, tôi chưa muốn nhàn, và lại tôi chưa già và tôi làm chó gì có vườn dè về trồng bông.

Viết xong phát này tôi sẽ được thờ phào nhẹ nhõm đi thâu tiền các thân chủ đem về tổng kết gửi nhà Bông hết dèch thêm ăn Tết vì đúng ba ngày Tết năm nay sẽ có hàng ngàn cái giò đầu của hàng ngàn gia đình, sẽ có hàng ngàn người chít lại vành khăn tang xỉ xụp trước bàn thờ Tổ khóc người thân đã anh dũng, hoặc oan uổng ra đi trong những ngày này đầu Xuân Mậu Thân năm ngoài. Thật mở đura lành, cầu đổi đó làm sao được trong khi những tiếng khóc đó đang thồn thức. Chẳng Tết thì đừng.

ĐÊ HÚC CÁN

(tiếp theo trang 2)

Gỗ đầu Trương Hồng Sơn, bắt anh ta phải kiểm việc cho mình làm. Trong đám người tới kiểm Trương Hồng Sơn có Trần Quân, Trương Đốp v.v... Và mấy hôm nay, thấy gia nhập vào hàng ngũ ấy lại có thêm Hoàng Hải Thủy.

Hoàng Hải Thủy cũng là một người gặp rất nhiều chuyện khi trong năm cái con khi này. Tại vì tính hãn nghệ sĩ quá. Lúc nào cũng bằng bạc một tư tưởng, bỏ nghề nhưng rồi rút bỏ ra không nổi.

Hoàng Anh Tuấn cũng vừa mới tới. Hãn vừa hạ sơn, ba hoa đầu đến nổi nước miếng văng tùm lum. Mãi mãi, hãn vẫn chưa bỏ được cái hồn danh Thợ Đều. Hãn ga thiên hạ bỏ tiền ra làm phim nhưng đã được nghe câu chuyện của Hoàng Hải Thủy «với sự cộng tác bằng hữu», tháng nào cũng chạy dài.

Báo xuân năm nay cũng vẫn chỉ như năm ngoài. Khác hơn là ngoài bia và lịch Tết có nhiều cô gái cầm chim. Thầm thúy Hằng cầm chim Tiên Tuyền. Kim Cương cầm chim Sống. Có gái vô danh nào đó đang chim Tinh Hoa v.v.

Có nhiều chim như thế, chắc sang năm làng văn, làng báo chắc hết mắc bệnh... teo chim.

KHI VỢ LÀ TÀI TỬ MÀN ẢNH GIAO CHI ÔNG CHỒNG TƯƠNG MINH CŨNG LÀ TÀI TỬ

Giao chỉ ta có một bà tài tử màn bạc, điệu xuất không đến nỗi lem nhem nhưng đã chết tên kể từ ngày tư lác quần áo hóa lờ 3 phần 4 thân thể trong một phim cu kế no. Chồng của bà thấy bà nổi tiếng, bèn ăn diện như một Híp pi già, xanh đỏ tím vàng rất ư bản mặt thiên hạ. Hôm nọ tại chỗ bán hoa đại lộ Nguyễn Huệ, anh Híp pi già này chở một em dờ mi sên dờ mi dượt trên chiếc tu bin. Và đậu xe tại đây, em em sên hôn ra rít gọi là «ô rô voa» trước mặt thiên hạ. Cứ như Tây hôn đắm đắm ở xóm Mông mác bên Paris ấy. Thiên hạ, hôm đó đã nhờ ước miếng tôm. Bàn lằm, bàn lằm! Yêu cầu «công tài tử» nọ bớ! Híp pi đi, kéo Nã Cầu phải trưng tea tuôi ông lên báo thì phú lít kiểm tục sẽ rình ông, bắt ông vào phú de nhét chung với chó đày, ông ạ!

NGHỊ NHÀ LÁ HAY NGHỊ NHÀ TÂM

Ông Hồ Ngọc Cứ, nghị viện đô thành kiêm dân biểu quốc hội lập pháp, thường xưng mình là «nghị nhà lá» mỗi khi ông ra tranh cử. Tuần báo Con Ong đem tiệm về 54 Võ Tánh, gần một nhà tắm hơi đối diện với bia đình Everest của Mèo. Một hôm, một môi quá, cả tờ Ông kéo sang tâm hơi đấm bóp cho nó dờ. rười tấy đéo! Chí sĩ Minh Võ ngửa miệng hỏi một em «mát xa đờ»:

— Chủ nhà tắm này của ai?
— Thưa chí sĩ, của ông dân biểu Hồ Ngọc Cứ

Chí sĩ Minh Võ cười ầm lên:

— Hay lắm,ừ nay, chúng ta, mỗi khi bốc thơm ông bạn Hồ ngọc Cứ sẽ gọi ông là... nghị nhà tắm. Bởi vì ông Cứ đang là chủ nhân của một số nhà tắm ở Saigon Phải từ nhà lá nhẩy vọt vào nhà tắm mới tiến bộ chứ.

Đàn nhà lá muốn tâm hơi phước thiện, cử tri của lên vị! Saigon đã bỏ phiếu cho ông Cứ, có t hề đến nhà tắm của ông Cứ mà tâm gờ khi nước nổi bị c úp. Ông Cứ đã «chế» ra sự phục vụ đàn nhà lá rất đặc lực. Chỉ tiếc đàn nhà lá không ra tâm hơi. Nên ông Hồ ngọc Cứ miễn cưỡng tiếp khách Mèo!

CON ONG
ĐẦU NĂM CON GÀ
PHÁT HÀNH VÀO NGÀY
24-2-1969
TỨC NGÀY 8-1, CON GÀ
SỞ BÁO THẬT SỰ ĐỐI LẬP RA RÍT
KHÔNG SỢ ĐỪA NÀO SÓT CÁ